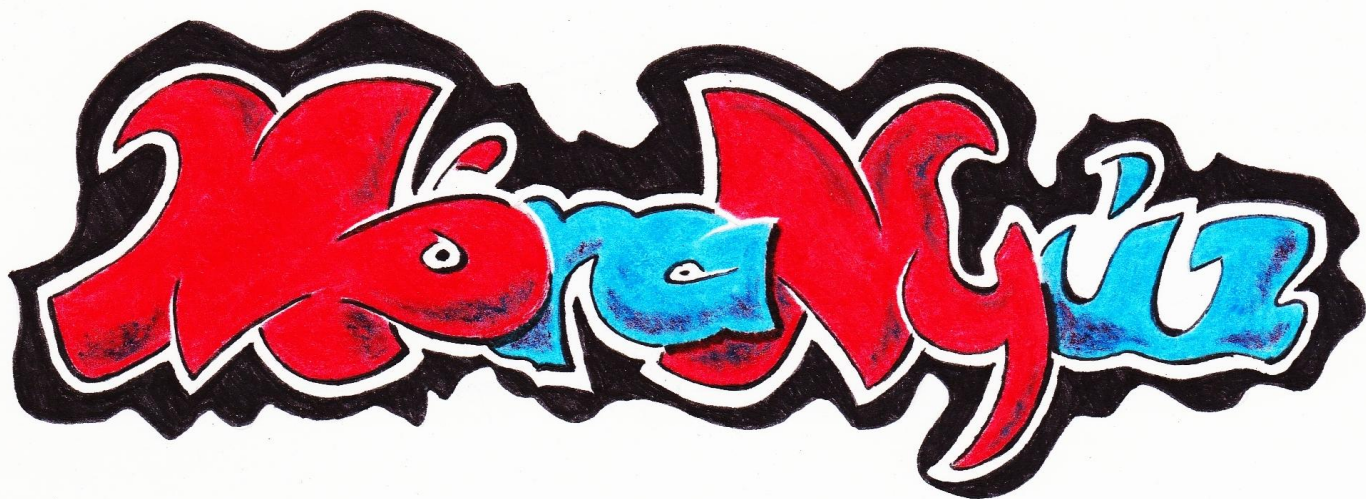

A MÓRA FERENC KOLLEGIUM LAPJA

MORGILLA

XV. évfolyam

47. (5.) szám

2012. május

Kedves Olvasók!

Az idei tanév búcsúszámával jelentkezünk. Bőven volt miről tudósítani, egy igen zsúfolt időszak van mögöttünk, nem véletlen hát, hogy a kollégiumi élet színes villanásai telítik meg a májusi szám több mint felét.

Nyilvánvalóan legtöbbeteket a Morgillás beszámolók érdekelnek, azt hiszem, az újság eleget is tesz a nosztalgiazni vágyóknak: hét oldalon keresztül olvasgathattok a csapatokat képviselő emberek ömlesztett élményeiről, egy szervezői véleményről és ráadásként egy totót is kitölthettek. Remélem, a képek felidéznek majd a jelmezben és egyenpólóban rohángáló egyiptomiakat, western hőseket és fegyenceket.

Persze olyan közösségi rendezvényekről sem feledkeztünk meg, mint a Ki mit Tud?, a Kollégiumi Sportnap vagy éppen az I. Pálinkamustra. Az eredményekre minden esetben büszkéek lehetünk: ki azt mutatta meg, mennyire érzi a boogie-t a lábában, milyen új ötletet tud felvinni a színpadra, miképp tudja magabiztosan lesöpörni ellenfeleit a sakktábláról, milyen különleges csavarral tud megbolondítani egy pálinkát, netalántán mennyit bír a mája.

Felhívnam a figyelmetek a szakmai előadások ismertetőire is. Érdeemes lenne szemmel kísérnetek e programokat, hiszen Nektek szólnak, az előadók azért jönnek el, hogy Nektek mutathassák be nézeteiket! Továbbá *Irodalom* című rovatunkban régi (sőt, talán nem is olyan régi) nagy szónokokról olvashattok.

Egy izgalmakat felerzselő eseményt sem mulaszthatunk el nyári ajánlónkból: latolgassátok velünk a magyarok olimpiai esélyeit! S hogy ne hagyjunk kihasználatlanul egy szabad percet sem a nyárból, javaslunk egy-két munka-lehetőséget számotokra. De ha a hűvös szobában forrósodnátok fel inkább, némi pikantériát kínál a francia film-ajánlónk.

Végezetül üdüljete fel az Alternatív Teremtésmélet második fejezetével és törjétek a fejeteket a képrejtvényeken! Annyit talán elárulhatok, hogy közülük kettő is a nyertes Morgillázó csapat témájával kapcsolatos.

Minden kedves kollégistának csudajó nyarat kívánok, de előtte még sok-sok (gyorsan elhasznált) kalappal a vizsgákra! Ne felejtsetek el közben élni, kiülni a ligetbe, sétálni a Holt-Maros partján, napozni a laposon! ☺

Salamon Dóra

Közgyűlés part 2. – Szakkoli? Szakkoli!

Március 27-re rendhagyó közgyűlést hirdetett meg a Kollégiumi Bizottság, ahol egyhangúlag támogatták a leendő szakkollégium munkaszervezeti és működési szabályzatát. Időközben újabb eredményteli fejezettel bővült az ügyünk, de haladjunk csak sorjában.

Mivel az előző közgyűlésen megbízták a Kollégiumi Bizottságot a további teendőkkal, így a tárgyalások folytatásával és az SZMSZ kidolgozásával, most beszámoltak az eddigi munkáról. Első napirendi pontként a Szakkollégiumi Szervezeti és Működési Szabályzatot (későbbiekben SZMSZ) terjesztette elő Gömbicz Nándor kollégiumi titkár. Néhány fontosabb, eddig talán kevésbé hangsúlyozott részt idéznék belőle. Mint ahogy az előző közgyűlésen kiderült, a szakkollégium az első két évben alakuló szakkollégium lenne, és csak az újonnan felvett elsősökre vonatkoznának a szabályok és köteleességek. Azonban a már bent lakók is csatlakozhatnak majd a tevékenységekhez önkéntesen. Ezért a szakkollégistákra vonatkozó jogokat a kollégisták is kihasználhatják.

Fotó: Hornyik Anna

„A szakkollégistának joga van szakmai kurzust kezdeményezni, azon részt venni, a szakkollégium rendezvényeit látogatni.

A szakkollégistának joga van részt venni a Szakkollégium tutoriális rendszerében.

A szakkollégistának joga van használni a Szakkollégium infrastruktúráját.

A szakkollégista részt vehet külső fórumokon, szakkollégiumi találkozók, szervezhet konferenciát, tudományos fórumot.

A szakkollégista szakmai munkájának értékelésekor a TDK, OTDK kurzusok, dolgozatok és publikációk is érvényesíthetők.”

„A Szakkollégium alapvető feladata, hogy feltételeket és lehetőségeket teremtsen az itt lakók szakmai továbbfejlődéséhez, sokoldalú képzéséhez, a nemzeti és az egyetemes kultúra és tudomány értékeinek közvetítéséhez. Az egyetemi oktatást kiegészítő, nem ritkán azokon túlmutató előadássorozatok, kurzusok, alternatív oktatási formák szervezésével és bevezetésével a hallgatók szakmai kibontakozását, a leendő hivatásra való minőségi felkészítést kívánja elősegíteni.”

Miután Csengődi Erika ismertette a teljes SZMSZ szövegét, a közgyűlés egyhangúlag elfogadta azt.

Érdemes figyelmesen elolvasni a fenti idézeteket, mivel az akkori tervezetet azóta elfogadta a szenátus. Külön pozitív része a hírek, hogy a szavazatok alapján (43 igen, 0 nem, 0 tartózkodás) mindannyian támogatják a szakkollégiummá válásukat. Így, ha majd az új kollégiumok helyzetét is rendező felsőoktatási törvény is lehetővé teszi, szeptembertől nyitva áll immár szakkollégiumkapuja az elsős hallgatóknak.

Habár a felsőévesek számára nem kötelező a részvétel és az órák látogatása, reméljük, önkéntes alapon közülük is csatlakoznak, és ők is találnak majd érdekes, tanulásra érdemes újdonságokat a kurzuskínálatban.

A március 27-i kollégiumi közgyűlésen szó esett még az újabb, megengedő dohányzási feltételekről. Két lakrészt jelöltek ki, ahol szigorúan zárt ajtók mögött, de megengedett az épületen belüli füstölgés: a dohányzó és a negyedik emeleti volt kistanuló. A szabályok részletezésével azonban nem untatnám a nagyérdeműt, mivel a helyiséget igénybe vevők már úgylátó belerázódtak a helyes használatba.

Szabados Gabriella

Párt(h)arculatok

Történész hallgatók körében régóta beszédtema két népszerű oktatójuk baráti, ám néha csípős megjegyzésekkel tarkított vitája az éppen aktuális politikai helyzetéről. Ezért aztán egyik hallgatónk, Hubicsák Péter javaslatára vettük a bátorságot, és március 28-án egy asztalhoz ültettük a két, XX. századi magyar történelem kutatásában egyaránt kiváló történészt, Gulyás Lászlót és Sipos Józsefet, hogy a mai pártokról szólva választ keressünk arra a kérdésre, milyen történelmi, politikai, ideológiai előképekkel rendelkeznek parlamenti pártjaink.

Az előadók a vitához kaptak előzetes szempontokat, kérdéseket, így aztán volt idejük felkészülni a csörtére. Az első kérdések a mai jobboldali, konzervatív pártok politikai előképeire kérdeztek rá, és már itt sor került néhány pengeváltásra. Sipos tanár úr – aki korábban az MSZP-n belül kritikus nyilatkozatairól elhíresült Társadalompolitikai Tagozat ügyvivője volt – úgy látta, hogy a mai kormánypártok hajlamosak a két világháború közötti kon-

servatív rendszer autoriter megnyilvánulásaival élni, és ez veszélyeztetheti a rendszerváltás óta működő konszenzuson alapuló demokratikus rendszert. Ezzel szemben Gulyás tanár úr – aki korábban a FIDESZ szegedi irodavezetője volt – mind a Bethlen-kormány tevékenységében, mind a mai politikai helyzet értékelésében a változtatások szükségességére hívta fel a figyelmet, amit a baloldali kormányok gyászos öröksége tett és tesz igazán elkerülhetetlenné.

A második kérdéskör a baloldali pártok politikai előképeit, nemzeti elkötelezettségét és a köztársaság védelmében megnyilvánuló aggodalmait járta körül. Itt már inkább elszabadultak az indulatok, az „elárulta és rátámadt saját nemzetére a baloldal” klasszikus vádjai mellett Károlyi megítélésében, az MSZP szociáldemokráciához fűződő viszonyának és a határon túli magyarsággal kapcsolatos politikájának kérdésében keményen ütköztek az álláspontok. Ekkor a moderátornak határozottabban közbe kellett lépni és szakmai irányba visszatérlni a beszélgetést. Persze a szép számú kö-

zönség talán ezt a részt élvezte a legjobban, és utána kissé csalódva vette tudomásul, hogy a vita már Darányi Ignác, a múlt század fordulóján élt agrárminiszter reformjainak megítéléséről és a reformok aktualitásairól szól, pedig szakmailag talán ez volt az est legszínvonalasabb része.

A végén aztán a mai liberális pártok XIX.-XX. századi előképeit vizsgálva már szinte konszenzus volt a két vitapartner között, hiszen mindketten úgy látták, hogy az SZDSZ-nek a magyar szabadelvű politikához nem sok köze volt, előképét inkább a Jászi Oszkár vezette Polgári Radikális Pártban kell keresni, az LMP-nek pedig még ott sem, a pártot inkább a nyugat-európai zöld mozgalmak magyarországi recepciójaként értelmezhetjük.

Végül a jobboldali radikális pártok megítélésében sem igazán tért el a véleményük. Abban mindketten egyetértettek, hogy a MIÉP a két világháború közötti nagypolgári, arisztokrata konzervativizmust képviselve inkább nosztalgiapártként érte el sikereit, majd tűnt el a süllyesztőben, ezzel szemben a Job-

bik a nyugat-európai jobboldali radikális pártok mintájára, aktuális problémákra helyezve a hangsúlyt (kisebbségek, közbiztonság, „pénzügyi diktatúra” válságterületein), folyamatosan népszerű lehet. A Jobbik kormányra jutását, további erősödé-

sét azonban nem tartották valószínűnek.

A hosszúra nyúló beszélgetés végén a hallgatóknak is módjukban állt kérdéseket feltenni, és az előadók itt is vitézül állták a sarat. Végül este 11 után, jó három órával a kezdéstől

számítva a moderátor véget vetett a vitának. A közönség türelméből és reakciójából úgy tűnt, mindenki jól érezte magát, a lelkesebbek akár egészen reggelig kérdezték volna az előadókat.

K. A.

Magyar-lengyel közös múlt, avagy bemutattuk az AETAS aktuális számát

Március 29-én, csütörtökön este 7 órától kollégiumunk olvasójában került sor az AETAS történettudományi folyóirat 2011/4 számának bemutatójára, amely a magyar-lengyel közös múlt, együttélés a XVIII-XX. században tematikájára épült. Az előadáson vendégeink voltak a szerkesztőség tagjai (Pelyach István, a szám szerkesztője, Vajda Zoltán főszerkesztőhelyettes és Bencsik Péter szerkesztő), a kötet szerzői közül pedig Ring Éva, az ELTE történésze, valamint Kovács István történész, költő, műfordító, volt krakkói főkonzul.

Elsőként Ring Éva tartott kissé hosszúra nyúló, de nagyon élvezetes előadást a XVIII-XIX. századfordulójának magyar-lengyel kapcsolatairól. A laikusok számára Benyovszky Mór kalandjai idézhetik a kort, de mint kiderült, nagyon sok ponton érintkezett a két nép története az adott korszakban. Egyrészt érdekes információként hangzott el, hogy Lengyelország felosztásakor a galíciaiak Magyarországhoz akartak csatlakozni, és csak a Habsburgok határozott és központosító lépései vezettek ahhoz, hogy Galíciát külön tartományként csatolják a Monarchiához. A lengyelek a hasonló jogrend,

politikai rendszer, rokon kapcsolatok és mentalitás miatt választották volna a magyarokat, mi pedig történelmi szimpátiánk mellett szívesen láttuk volna Krakkót Magyarországon egyik ékköveként. Ám a dinasztia keresztülhúzta a számításainkat, ahogy a magyar-lengyel közös felkelésből sem lett semmi. Hiába tett meg mindent a francia titkosszolgálat az ügy sikeréért, nálunk a jakobinusok lepleződtek le fájdalmasan korán, a lengyelek pedig a Kosciuszko-felkelés hősiességével ellenére buktak el a túlerővel szemben. A francia és osztrák titkosszolgálatok magyarországi és galíciai

küzdelmé – amelyre Jókai is utal a *Névtelen várban* – az előadó szerint is számtalan izgalmas kérdést vet fel a korszakot illetően.

A második előadásban Kovács István a reformkori Magyarország és Galícia kapcsolatát elemezve arra hívta fel a figyelmet, hogy a magyar reformerek számára mindig intő példaként szolgáltak a galíciai történetek, a

megoldatlan politikai kérdésekből származó társadalmi feszültségek.

Az előadások után kötetlen beszélgetéssel, anekdotázással, borozgatással folytatódott az est, amelybe sze-

mélyes élményeit felelevenítve Karol Biernacki, a Csongrád Megyei Levéltár igazgatója is bekapcsolódott, és megfogalmazódott, hogy érdemes lenne folytatni

a magyar-lengyel közös múlt feltárását újabb tematikus számmal, amihez a jelenlevők már ötletekkel is szolgáltak.

K. A.

Magyar néptörzs Núbiában, avagy kik azok a magyarábok?

Május 2-án kollégiumunk vendége volt Zimonyi István történész, a Középkori Egyetemes Történeti Tanszék docense, aki az utóbbi időben elhíresült, ám máig igazán nem kutatott magyar eredetű népcsoportról, az egyiptomi-szudáni határ mellett élő magyarábokról tartott előadást.

Zimonyi tanár úr öt évig vezette a kairói magyar konzulátust, személyesen járt a magyarábok között, és számos levéltári anyagot átnézve újabb információkkal egészítette ki a magyarábokról eddig tudottakat. De

kik is ezek a rejtélyes magyarábok, akiket még a magyar sztárriporter, Vujity Tvrtko is felkeresett, tovább ferdítve a róluk szóló valóságot?

A magyarabok vagy magyarábok a mai Núbiában élő, magukat magyarnak valló népcsoport. Nevük magyar-núbiai szóösszetétel, jelenléte magyar törzs (a magyar és arab összetételre való visszavezetés téves). Úgy tartják magukról, hogy 50-60 ezren vannak, de Zimonyi tanár úr tapasztalatai szerint számuk ma már csak néhány ezerre tehető.

A magyarábok eredetileg Núbia egyiptomi részében Anéba, Tuska, Gatta és Ibrim településeken éltek, de 1964-ben az Asszuáni-gát építésekor az egyiptomi kormány áttelepítette őket Kom Ombo közelébe, ahol azonos néven újjáépítette a falvakat.

Mondáik szerint őseik 1517 után érkeztek Egyiptomba I. Szelim hódító hadseregével, majd miután részt vettek egy sikertelen katonai zendülésben, ösatyjuk Ibrahim el-Magyar vezetésével a núbiai Vádi Halfába menekültek. Zimonyi tanár úr sze-

rint a legendának vannak valós alapjai, hiszen több, közel egykorú forrás is említ a török seregben magyarokat, és a határ menti letelepítés is bevett szokás volt az Oszmán Birodalomban. Újra felfedezni aztán Almásy Lászlónak, „az angol betegnek” sikerült őket, aki egy núbiai felfedező, „információszerző” útján akadt rájuk. Az utóbbi húsz évben a magyar bulvármédia is megkörnyékezte őket, de ez túl sokat nem változtatott helyzetükön.

Zimonyi tanár úr fontosnak tartotta, hogy pontosítson a róluk szóló híreken, ezért elment a ma katonai területnek számító Kaszr Ibrimbe, ahol az angolok által feltárt kopt templom ásatásai kapcsán számos anyag került elő a magyarábokról. Ma ezek az anyagok részben kutathatók az egyiptomi levéltárakban, de az ott uralkodó állapotok miatt – a tanár úr szerint – Londonban mikrofílmeken könnyebben elérhetőek lehetnek

ezek a források. A tanár úr személyesen is felkereste őket, és a vetített diákon keresztül bemutatta lakókörnyezetüket, szokásaikat. Helyzetük jelenleg pontosan olyan kilátástalan, mint a környék egyiptomi, szudáni lakosságáé. Nincs munka, nagy a szegénység, egyetlen esély a nagyvárosba vándorlás, és ez rövidesen a magyarábok eltűnéséhez, a teljes beolvadáshoz vezethet. Pedig még büszkén őrzik és mutatják a családfáikat, természetesen visszavezetve

Ibrahim el-Magyarig. Szeretnék, ha a magyar állam végre befogadná őket (mondjuk legalább egy EU-s útlevél erejéig). Ugyan kissé elégük van már a kíváncsi látogatókból, de Zimonyi tanár úrral nagyon jó kapcsolatot alakítottak ki.

És mi volt még az este tanulsága? Egyrészt, hogy a három szervező (Móra Kollégium, Társadalomtudományi Szakkollégium, Történezhallgatók Egyesülete) ellenére is kevesen voltunk, másrészt: nincs olyan előadás, mely minden igényt kielégítene, hiszen a néprajzosok kissé csalódtak, mert elvárásaikhoz képest kevesebb néprajzi, kultúrantropológiai információval bővült ismeretük. De akik ott voltunk, többségében elégedettek lehettünk, mert egy misztikus magyar népcsoportról szerezhettünk végre valós és hiteles képet, egy kiváló orientalista előadása alapján.

K. A.

Nőnap 2012 vs. 2006

Ha meghallom azt a szót, hogy nőnap, elsőre nem az jut eszembe, hogy Magyarországon 1948 óta ünnepeljük március 8-án, sem az, hogy munkásmozgalmi eredetű, demonstratív nap volt, de az sem, hogy az első nemzeti nőnapot az Egyesült Államokban tartották meg.

Kérdezheted, kedves olvasó, hogy hát akkor mégis mi? Hadd osszak meg Veled két kedves nőnap történetet.

2012. március 8.

A helyszín: szeretett kollégiumunk, 4. emelet. Idő: kora délután.

A csajok még szerte-széjjel, van, aki dolgozik, más órán senyved. Egyszer csak kopogatnak az ajtón.

- Gyere! – kiáltjuk egyszerre ketten.
- A kollégium(i bizottság) férfi tagjai nevében szeretnénk nagyon boldog nőnapot kívánni az összes lánynak –

dörmög az egyik belépő.

- A virágért puszi is jár!
– így a másik, leleményesen.
- Hát a többiek?
- Dolgoznak-tanulnak, még nem értek vissza.
- Kár... Este koncert?
- Ott leszünk!

* * *

- Milyen koncert lesz este?
- Endless Dreams.
- Mi?
- Tudod, a kolizenekar...
- Jaaa! És akkor ilyen retrozene lesz meg tánc meg minden?
- Hát, ööö, majdnem...

2006. március 8.

A helyszín B. L. Elitgimnázium, tetőtér. Idő: jó. (Dögletes meleg.)

Az osztály még áll, a hetes jelenti a filozófia tanárnak, hogy nem hiányzik senki. Már épp ülnék le, amikor torkát köszörülve megszólal:

- Khmmm, khmmm, ne üljön le senki, khmmm, khmmm, fontos bejelenté-nivalóm van.

Összenézünk. A dolgozatot későbbre ígérte, akkor mi lehet?

Síri csend, a legyek zümmögését is hallani.

- Khmmm, khmmm – folytatja –, a mai nap igen fontos mindannyiunk számára. [Ezután egy megjegyezhetetlen filozófiai eszmefuttatás következik, amit még az sem tud követni, aki minden egyes szóra odafigyel.] ...Tehát, mindezen magasztos gondolatok tudatában kívánok az osztály összes hölgy tagjának minden szépet és jót, április kilencedike, nőnap alkalmából. Üljenek le!

Döbbent csend. Nem merünk egymásra nézni, nehogy kiszakadjon belőlünk a röhögés. Ekkor egy hang hátulról:

-Sebaj, legalább a napot eltalálta az öreg...

Csik Réka

Öntevékenyek Éjszakája

Március 13-án a Móra Ferenc Kollégium egy új, mégis hagyományörző rendezvénnyel lepte meg lakóit. Az Öntevékeny Csoportok Éjszakáján azon szakörök képviseltették magukat, amelyek már évek óta sikeresen működnek e négy fal között. Az öntevékenyek összehangolt, közös rendezvényére még soha sem került sor, az újdonság varázsa ezért rengeteg kíváncsiskodót vonzott.

Bár jómagam eleinte csak céltalanul bolyongtam a kollégium folyosóin, találkoztam felkészültebb látogatókkal is. Ők GPS-ként egy programfüzetet tartottak a kezükben, melynek segítségével időben tájékozódhattak az esti programok pontos helyéről és idejéről. Követtem példájukat, és én is magamhoz vettem egy ilyen lapot, ami mellé bónuszként megkaptam a Móra Nyúz különkiadását. Olyannyira belemerültem az olvasásába, hogy a megnyitó elejéről le is maradtam. Kárpótlásként viszont rengeteg információt szereztem a csoportok alakulásáról, tevékenységéről, problémáiról. A későbbiek során, mikor benéztem a programokra, vagy csak szóba elegyedtem valamelyik fellépővel, folyamatosan eszembe jutottak az olvasott sorok.

Ez történt például, amikor a színjátékokat néztem. Ki gondolta volna,

hogy vezetőjük, Kincses Nóri szabadidejében drámákat ír, amelyekkel egyetemi és egyéb pályázatokon is eredményesen szerepel. Amikor ilyeneket olvasok, hallok, sokkal hitelesebbé válnak számomra a vezetők, és a produkciójukra is sokkal jobban odafigyelek. Szóval mindenképp tudom ajánlani mindenkinek a Móra Nyúz márciusi különszámának ismételt átolvasását, hiszen néhány kollégistának azon értékeire is rávilágít, amelyek egy kocsmai beszélgetés alkalmával nem derülnek ki.

Most pedig szeretném egy rövid körutazásra invitálni az olvasókat, melyben az Öntevékeny Csoportok Éjszakájának programjain tapasztaltakat tárom elétek. De hogy ne csak térben, hanem időben is utazzunk, emlékezzünk vissza a tavalyi évben nagy sikerrel megrendezett Könyvtáréjszakára! A mostani rendezvény előzményének az az este tekinthető,

abból nőtte ki magát. De a Könyvtáréjszaka sem tűnt el a feledés homályában, csupán beleolvadt ebbe a nagyobb, komplexebb program-sorozatba.

Nem meglepő tehát, hogy a rendezvény a tavalyihoz hasonlóan a könyvtárban kezdődött. Itt tartották a megnyitót, majd az itt dolgozók tájékoztattak minket a könyvtár egyre bővülő kínálatáról. A bátrak kipróbálhattak néhány kvízzjátékot, melynek következtében értékes nyereményekkel lehettek gazdagabbak. Bár Csengödi Erika és Kovács Flóra egész éjszaka talpon volt, a tavalyi évtől eltérően a szervezők új helyszínekkel, és kibővült programkínálattal szolgáltak.

A látványosabb és mozgalmasabb produkciót adó öntevékenyek a tornateremben gyülekeztek. Ilyenek voltak a néptánc, a hastánc, a fegyencedzés és a színjátékszökör. Mivel a néptánc volt az első a sorban, ezzel kezdem a kivesézést. Nagyon szeretem nézni és a zenéjét hallgatni, de a gyakorlását inkább a jobbakra

Fotók: Nagy Zsuzsanna

bízom. Az viszont elszomorít, hogy más is ilyen passzív, és senki nem állt be a lányok közé a bemutató során. Az esetleges táncolni vágyóknak a műsorok rövid időtartama miatt viszont erre még lehetőségük sem volt.

Szerintem a rendezvény egyik fő célja az kellett volna legyen, hogy a nézők ne csak lássák, hanem kipróbálhassák a lépéseket, mozdulatokat. Viszont a 10-15 perces műsoridő erre sem a táncos produkcióknál, sem pedig a többenél nem elegendő. Némelyik csoportvezetőnél éreztem is némi csalódottságot emiatt.

A közönség bevonásával és a szűkös időkerettel kapcsolatban viszont szeretnék megosztani egy személyes véleményem. Ha a következő Öntevékeny Csoportok Éjszakáját aktív szellemiségben szerveznénk, a kevésbé mozgékony kollégistákat is rá lehetne bírni egy kis táncra, vagy éppen a fegyencedzésre. Ez kb. 30 percet venne igénybe csoportonként, de ha jól érezzük magunkat, gyorsan repül az idő. Az említett javaslat kipróbálása véleményem szerint sokat jelentene egy csoportvezetőnek.

Miközben ide-oda ballagtam az éjszaka helyszínei között, feltűnt egy kollégista kiemelkedő aktivitása. Ő Gódor Niki, a néptáncscsoport vezetője. Hazai pályán, egy kis néptánc

Fotók: Nagy Zsuzsanna

indított. Ezután kicsit hastáncolt, majd átrohant a stúdióba a Módió mikrofonja elé. Arra is volt energiája, hogy átszaladjon a filmklub által szervezett Activity és egyéb játékokra. Mellesleg a Móra Nyúz számaiban is több cikket olvashatunk tőle.

A hastánc már-már állandó színfoltja a kollégiumi rendezvényeknek. A csoport kiötlője és vezetője Csórsz Édua most is kiváló koreográfiával készült az estére. Ami tetszett: a lányok, és a produkció. Ami nem tetszett: túl kevesen voltak. Tudomásom szerint a szerdai órákra többen le szoktak menni, de úgy látszik a csapat egy része még bátortalan. Nekik azt tanácsolom, hogy ne féljenek kiállni és megmutatni magukat,

hiszen Édua szavaival élve: „A hastánc lényegében arról szól, hogy megértessük a nőekkel, hogy mindenki szép, mindenki képes csábítani.”

A lányok csábító tánca után egy keményebb sport következett. A gyengébb nem képviselői természetesen itt is jelen voltak, és kíváncsian megállták a helyüket. Árpai és csapata a foglalkozásokon begyakorolt mozdulatsorokat mutatta meg a közönségnek. Ez nem volt látványos, nem volt vicces, és nem is tűnt annyira nehéznek. De senki ne higgyen a látszatnak! Én sem hittem, majd egy nappal az általam is meglátogatott edzés után elég komoly izomlással kellett megküzdenem.

Az előbb felsorolt jellemzők miatt a bemutató talán unalmasnak is tűnhetett, de a sportok nagy része ilyen a hozzá nem értők számára. Sajnos a szervezők hamar leállították Pfeiffer Árpai és csapatát, ahelyett hogy egy 10-15 perces közös tornára invitálták volna a kollégistákat. A másnapi izomláz megtette volna a hatását. Még többen rájöttek volna, hogy ez a

– súlyzók és drága eszközök nélküli – sport nem is olyan rossz, és bővült volna a főfegyenc követőinek tábora.

Miközben a műsorvezető már mutogatta az óráját a fegyecnek, jelezvén hogy ideje „szabadulni”, a színészek már türelmetlenül álltak az ajtó

mellett. Nem voltak idegesek vagy feszültek, hiszen semmivel nem készültek az estére. A Beugróban látott színészi játékokat játszották, amiben csak rögtönözni kell. De akárcsak egy vizsgán, itt sem mindig olyan könnyű folyamatosan beszélni egy váratlan szituációban. Ha hirtelen viccesnek tűnik az előadónak valami és azt kimondja, lehet, hogy a közönség a várakozásoktól eltérően reagál.

A tapasztalat viszont azt mutatja, hogy nagyon szórakoztató helyzet-komikumok születnek egy ilyen előadás közben. Valamint nincs két egyforma jelenet még akkor sem, ha ugyanazt próbálják eljátszani. Nem is gondoltam volna, hogy a Beugró számos adását megnézve még a kollégisták ilyen irányú próbálkozását is ilyen szórakoztatónak és profinak találom. Nagyon tetszett a produkciójuk, és ha több időm lenne, én is szívesen csatlakoznék hozzájuk.

Fotók: Nagy Zsuzsanna

Az éjszaka folyamán a tornatermen kívül is zajlott az élet. A folyóirat-olvasóban Kiss Máté tanította raj-

zolni az érdeklődőket. Az asztalon számos dolog hevert változatos pozíciókban, és ezeket kellett megörökíteni. Meglepő módon leginkább virágokat láttam az asztalon, pedig Máté becenevéből kiindulva, és korábbi rajzait elnézve néhány tankmakettnek is szerepelnie kellett volna a „modellek listáján”.

A kézműves szakkör viszonylag újnak tekinthető a kollégiumunkban, hiszen csak idén, március 12-én alakult. Sokan elmentek kipróbálni kézügyességüket, a foglalkozás végig nagyon jó hangulatban telt. A légkör engem leginkább az általános iskola technika óráira emlékeztetett, ugyanis ott láttam legutóbb ilyen lelkes arcokat. Már a délután folyamán kivolt írva a lift melletti plakátra az aznapi feladat. Olyan kulcstartódísz kellett készíteni, amely kisegeret formál. Nagyon aranyos kis rágcsálók születtek, amelyek kiváló ajándékként szolgálhatnak gyermekkorú ismerőseinknek, rokonainknak.

Bár kicsit elütött a szokásostól, de érdekes programokkal jelentkezett a

filmklub is. Activity-t, valamint filmes, zenés kvízeket szerveztek, amelyben én is megmértem tudásomat. Sajnos nem lettem túl eredményes, pedig a legutóbbi vizsgaidőszakban több filmet megnéztem, mint egész évben. A kudarc ellenére olyannyira élveztem a játékokat, hogy a sakkszakkör bemutató játszmáinak megtekintéséről már el is feledkeztem. Ezt kicsit bánom, mert végre alkalmam nyílt volna, hogy rendesen megtanuljak játszani. De ami késik, nem múlik.

Összességében véve nagyon színvonalasra sikeredett az idei Öntevékeny Csoportok Éjszakája. Biztos vagyok benne, hogy belépett azon rendezvények sorába, amelyek már hagyománnyá váltak a kollégiumban. Hiszen mindig lesznek olyan kollégisták, akik felvállalják tehetségüket, kreativitásukat, és ezt megmutatják az igényes nagyközönségnek. Amikor tíz év múlva látogatóként visszatérek a kollégiumba, boldog leszek, ha szem- és fültanúja lehetek egy legalább ilyen nivós rendezvénynek.

Hegecs János

Kézműves szakkör a koliban

A következőkben megkérdeztünk pár lakótársunkat, hogyan vélekednek a koli kézműves foglalkozásáról.

Honnan hallottál arról, hogy van a koliban kézműves szakkör és mi a véleményed róla?

Csik Réka:

A kézműves szakkör plakátját a lift mellett láttam meg a faliújságon. Szabadidőmben egyébként is szeretek kreatív dolgokkal foglalkozni, szóval úgy döntöttem, ha nem ütközik más (rendszeres) programmal, akkor elfogok járni. Eddig nagyon tetszettek, amiket a szakkörön csináltunk, bár

arra is rájöttem, hogy több a türelmem, mint a kézügyességem. Remélem, hogy továbbra is olyan időpontban lesz a foglalkozás, hogy részt tudok rajta venni.

Milyen ötleteid lennének a szakkör továbbfejlesztésére, miket csinálnál a továbbiakban még szívesen?

Papp Nóra:

Az ötleteim: csinálhatnánk képet szalvétából (dekupázs), vagy harisnyából virágot, tudod, olyan drótosat, meg ebből pillangót is szoktak. Esetleg hasznosítsuk újra az otthoni gyertyamaradékot, hozna mindenki otthonról és készíthetnénk belőlük színes és illatos

gyertyákat, de ugyanezt szappanból is lehet. Most hirtelen ennyi jut eszembe.

Szerinted érdemes lenne olyan különös kézműveseket hívni, akik akár előadást is tartanának arról, amivel foglalkoznak?

Bruszel

Bella:

Szerintem érdemes lenne.

Fotók: Csizmadi Csilla

Vannak olyan szakmák, mint például a fazekas, ötvös, amik nagyon érdekelnek és szívesen meghallgatnám, hogy pontosan hogyan is zajlik a tárgyak elkészítésének folyamata.

Köszönöm a válaszokat és remélem, találkozunk még a további alkalmakkor is.

Csizmadi Csilla

A II. kollégiumi Filmmaraton

Az első Filmmaraton nagy sikere után senki nem gondolta volna, hogy a második még több látogatót vonz majd a Kék terem falai közé. Ahogy azt már megszokhattuk, szavazatainkat a filmekre a Facebook-on adhattuk le, s így a 11 legtöbb voksot kapott film került fel a listára.

Ezáltal olyan klasszikusokat is megtekinthettünk, mint a *Száll a kakukk fészkére*, a *Macskafogó* és a *Leon, a profi*. Természetesen a megszokott popcorn adagok sem maradhattak el a filmnézés közben, ahogy a maratonok végét jellemző ajándékeső sem. A legtöbb kérdésre jó választ adó néző két mozijegyet nyerhetett, de persze a Móra kolis bögre

és a DVD-k is nagyon kelendőek voltak.

Személyes tapasztalatból mondom, hogy érdemes megpróbálni végigülni a 11+1 filmet, ha van rá idő, ugyanis a filmek mindig színvonalasan vannak összeválogatva (a résztvevők tetszése, akarata szerint), és a tíz perces szünetekben igazi élmény beszélgetéseket folytatni az „ellenfeleiddel”. Nekem sikerült végigülnöm mindegyik filmet, és elmondhatom, hogy szinte észre sem

vettem, milyen gyorsan elment az a 24 óra. Bár az első filmekben dugig volt a terem, ahogy egyre jobban besötétedett, annál inkább kiürült a „mozi”. Azért természetesen maradt egy 4-5 fős kemény mag (amelyben a 10-es szoba két lakója is benne volt). Nem állítom, hogy nem volt egy úgynevezett mélypont a filmnézések alatt, de egy bögre kávéval vagy pattogatott kukoricával sikerült felülemelkedni ezeken a fizikai nehézségeken. A nyერeményeső nem

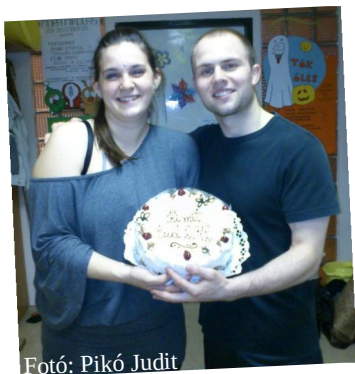
maradt el és a 10-es szoba tarolt (Mórás bögre, mozijegyek, poszterek kilószám), de természetesen nem ez volt a lényeg, hanem az, hogy ismét sikerült egy olyan kolis programot létrehozni, amely hagyományteremtő lehet, s ezzel színesítheti a kollégium repertoárját. A szervezők munkáját, befektetett energiáját köszönjük szépen, és reméljük, még jó néhány filmet tekinthetünk meg e nagyszerű esemény alkalmából.

Fabás Levente

Mit nekünk Broadway, meg-a-sztárok?! Mórás csillagok születtek!

Április 4-én ismét bebizonyosodott, hogy a Móra Kollégiumban a tehetségekért nem kell a szomszédba menni. Számos kollégista mutatta be tudását a „Ki Mit Tud?” 15. szériájában.

Néhány perccel múltott nyolc – Mórás idő szerint persze. Minden késszen áll: a technikusok a keverő mögött, a hangosítást beállították, a kamera a helyén, a mikrofon üzemkész. Hamarosan felragyoghat a reflektorfény.

Fotó: Pikó Judit

A legjobb helyeket már elfoglalták, a terem csaknem teljesen megtelt. A közönség is izgatott – nem csoda, hisz ekkorra színpadot a kollégiumi rendezvények során még nem láthatnak. Ez szokatlan dolgokat sejtet.

A folyosón türelmetlenül toporognak a fellépők is. Várunk.

A színpadon a nézőtérre kukucskáló versenyzők észrevétlen árnyéka méllázik, odakint néhányan idegesen tollászkodnak, nyugtalan ujjropogtás hallatszik. Szinte harapni lehet a feszültséget.

„Kezdjünk!” – szólal meg végre egy szervezői hang, a műsorvezetők előlépnek, és odabenn elnémul a kíváncsi publikum.

Showtime!

Tapasztalt „Ki Mit Tud?”-látogatóknak ismerős lehet az est két házigazdája. Kovács Flóra és Pukler Péter, egykori versmondók és díjazottak a hajdani fellépők soraiból avanszáltak műsorvezetőkké. Üdvözlük a népes közönséget, majd bemutatják a zsűri tagjait. A bizottság elnöke Almási Tibor, a Karközi Kollégiumok Tanácsának elnöke, volt rektorhelyettes és dékán, illetve egykori kollégista. A vers és próza kategória bírálója Rab Hajnalka, az ének-zene pontozója Bíró Gyöngyvér és az egyéb csoport értékelője pedig Apjok Vivien.

Ezek után pedig kezdetét veszi a fergeteges előadássorozat. A produkciók mindegyike rendkívül színvonalas. A közel 20 műsorszám között

ezúttal leginkább az egyéb kategória, ezen belül is főként a tánc dominál. Láthatunk letisztult néptáncot, attraktív hastáncot, elképesztő tornamutatványokkal tűzdelt kortárs vegyes táncot, lendületes akrobatikus rock and rollt, kreatív fényjátékkal színesített mazsorett előadást, mókás pantomimezést és egy egészen különleges, energikus ugróköteles produkciót is. Ugyancsak szép számmal képviseltetik magukat az ének-zene kategória versenyzői is, olyannyira, hogy végül az értékelésnél a zsűrinek kétfelé kell majd bontanania ezt a kategóriát. Felcsendül a Pocahontas betétdala, a Kabaré *Mein Herr* című dala, egy Liszt Ferenc zongoramű, hallhatunk felcsíki népdalokat, illetve csoportos előadásban egy ukrán együttes *Soldat* című számát, majd a „Ki Mit Tud?” színpadán már kuriózumnak számító Cataflam együttes legújabb dalait.

Ne feledkezzünk el persze a szavalókról sem, akik ezúttal ugyan kevesebben jelentkeztek, mint a korábbi években, ám most is nagy sikerrel szerepelnek. Arany János, Örkény István, Wass Albert, Gergely Ágnes és Reményik Sándor műveket szóltatnak meg az előadók.

Az egész rendezvény hihetetlenül pezsgő, színes, a műsorvezetők minden szereplőt megállítanak néhány szóra a produkciók után, hogy a zsűri és a közönség még közelebb kerülhessen a versenyzőhöz és a műsorszámhoz.

Majd az utolsó fellépő után a zsűri elvonul, a közönség pedig lázas szavazásba kezd. Mindenki tollat hajkurászik és azt kérdezzeti, hol adhatja le a voksát, aki pedig már leadta, az büszkén gratulál a szobatársaknak, barátoknak, kedvenc szereplőknek. Cseppet sem nyugodtabb a hangulat, mint két órával korábban.

A versenyzők persze már higgadtabbak, de az eredményt mindannyian

feszülten, kíváncsian várják. Végül megszületik a döntés, a zsűri jel-

zésértékűen újra elfoglalja helyét, a szervezők is végeznek a szavazatok összeszámolásával. A műsorvezetők a rendezvény valamennyi résztvevője nevében megköszönik a zsűri munkáját, majd átadják a szót, és végre valóban megkezdődik az értékelés. A fellépőket újra a színpadra invitálják, ezúttal mindenkit egyszerre. Minden előadó meglepetés Mórás bögrét kap a produkcióért cserébe, a zsűritagok mindenkit megdicsérnek, majd felsorolják a legdicséretesebbeket:

Vers-próza kategóriában: Bárányos Edit (Wass Albert: Mikor a bujdosó az Istennel beszél),

ének kategóriában: Horváth Kata (Kabaré: Mein Herr),

zene kategóriában: Cserpák Miklós, Hadzsy János, Lantos Tibor (5Nizza: Soldat),

egyéb kategóriában: Sánta Anett és Somogyi Réka (mazsorett) az első helyezettek.

A közönségsvavazás győztese Tóth Liliána és Pfeffer Árpád (akrobatikus rock and roll).

Az eredményhirdetés után a rendezvény ráadással zárul: a közönségdíjasok újra megörvendeztetik a nézősereget a kedvenc produkcióval.

Végül a színpalak mögött zsűritagok, szervezők és fellépők együtt koccintanak az este sikerére.

Fotók: Lutz Gábor

Gábor Viki

Beszámoló Mogyiptom népének Morgillás időszakáról

Szeretett Morgilla-jelöltünk, Tóth Liliána (alias Kleopátra fáraónő) folyamatosan bővítette csapatát az év során, gondosan kiválogatva azokat az embereket, akikről tudta, hogy mindig mindenben számíthat rájuk.

Április elején, miután megkaptuk az előfeladatokat, a brigád egy része szinte azonnal el is indult fotózni a híres emberek emléktábláival. Aztán lassan elkezdhattuk törni a fejünket azon, hogyan valósítsuk meg a kiválasztott klipet. Persze egy kupaktanácsnak és a csapat találékonyságának köszönhetően rövidesen már tudtuk is a „forgatókönyvünket”: ki kinek a bőrébe bújik, illetve, hogy hol lesznek a helyszínek. A kemény mag már a tavaszi szünet végét sem várta meg, csütörtökön el is kezdődött Lili Majkává alakításának nem túl hosszú, ám annál szórakoztatóbb folyamata.

Esténként a „csapatépítő tréningek” nagyszerű hangulatban teltek, és mindig sikerült valami okot találni az újabb összejövetelek megtartásához (szülinap, névnap). Aztán a hét elején leforgattuk a Filmünket, amelyhez sokak önfeláldozó munkájára és mozdulatlanságára (múmiák) volt szükség. A rádiós team is összeült néhány önkéntessel, és létrehoztuk a riportbeszélgetést kedves Kleopátránkkal. Végül elérkezett a kam-

pányzáró estéje, kikerültek az elkészített plakátok is, amelyek hihetetlen fantáziadúsak lettek mind a három csapat részéről.

Csütörtökön villámfeladatok és egymás klipjeinek, filmjeinek megtekintése után következhetett a szellemi vetélkedő, ahol a csapat nagyszerű teljesítményt nyújtott mind improvizálásban, mind pedig mutogatásban. A pénteki nap nehezen indult számunkra, a sorversenyeken kicsit elcsúsztunk, a fiú focit azonban fölényesen hoztuk, a lányfociban pedig új tehetségeket avattunk fel, nem is szólva a fantasztikus szurkolócsapatunk teljesítményéről és Szuperszkarabeuszunk mozgáskultúrájának érdekességéről.

Este buli végkimerülésig, ezt egyébként bár mondanom sem kell. A szombati városi vetélkedő sörváltóval indult,

amit végül az előkelő harmadik helyen zártunk, majd mindenki megszabadult fehérneműitől, népszámlálást tartottunk az áprilisban született emberekről, és lejátszottuk a birodalom történetének első vízilabda mérkőzését is. Maradtunk a sportnál, ugyanis következett a Forma-1... Amelyet imádott vezetőnk oly bátran és nagyszerűen hajtott végre, hogy csapatunk néhány tagja meg is örömkönnyezte.

A divatbemutatón megismerhettük a „rivális” csapatok öltözködési stílusait, illetve mi is megmutattuk a Judit Néró által elkészített mogyiptomi kollekciónkat. Nem maradt más hátra, mint az eredményhirdetés, amit hatalmas boldogság és üdvizsgálás követett, hiszen Lili/Majka/Kleopátra győzelemre vezette csapatát (és fordítva), így tehát következhetett a ténylegesen másnap reggelig

MÓKILLA 2012

Elsős Mórasként év eleje óta izgatottan vártuk a nagy eseményt, melyről már számtalan videót, képet láttunk és sok történetet hallottunk. Meg kell, hogy mondjuk, nem csalódtunk a híresztelésekben, melyek a Morgilla körül keringtek, mert végig fergeteges volt a hangulat. Egyedül azt bánjuk, hogy nem tartott tovább az örület.

Már az előfeladatok kiosztása előtt megkezdődött a csapatépítő tréning, amely igen jó hangulatú estét szült („Botrány!!!”). A feladatok kihirdetése után biztosak voltunk abban: nincs megállás, ráléptünk a vállalhatatlanság ösvényére.

A csapattagokat észrevétlenül is megfertőzte a Morgilla-láz, amikor megjelentek a falakon az első plakátok, létrejöttek a Facebook csoportok, elkezdődtek a táncpróbák... Mindenki teljes erőbedobással készült a megmérettetésre, persze a hangulatgyúró edzések is fontos részét képezték az ütemtervnek.

tartó buli, ami után mindenki legalább délután háromig feküdt.

Személy szerint el sem tudtam volna képzelni jobb csapatot a miénknél, hiszen olyasfajta „valami” volt a levegő-

ben, ami garantálta azt, hogy jól érezzük magunkat a vetélkedés alatt – és ez jó, mivel az egész Morgillának ez az egyetlen célja: szórakozzunk, szórakozzunk és szórakozzunk.

Tobias Levente

Jöttek a megbeszélések, az ötletelős esték, majd a forgatások. Móki csapatvezérhez méltó módon példát mutatott mindenkinek, hogyan is érezzük jól magunkat munka közben. A nevetéstől cSenki szeme nem maradt

szárazon, ezt banditaként és balerinaként egyaránt bátran állíthatjuk. Volt itt minden, (hőshöz méltó) tériszony a szék tetején, retekrágás, kiabálás és kalaplengetés, homokozás kutyagumival, smink minden menyiségben (ruha annál kevesebb), és persze BOTRÁÁÁNY!!! Aki már forgatott filmet, az tudja, mennyi munkával jár, de valószínűleg azzal

is tisztában van, mekkora előny, ha a csapat jól tud improvizálni... (Lásd: Móki és Kutyi nagy és könnyes egymásra találása a filmben.)

A forgatásokon kívül a táblafotózós feladatot élveztük a legjobban, mert elég volt egyetlen apró megjegyzés Facebookon („azt hiszem, én beöltözöm”) ahhoz, hogy elinduljon a cowboy csapat egy nagyszabású városi vadászatra. Néhány helyen furcsán néztek ránk, például amikor egymáson kártyáztunk vagy lovagoltunk, de mi mit sem törődve ezzel szinte portfóliófotózást csináltunk a feladattól.

A táncpróbákkal kapcsolatban külön kiemelni a fiúk nagymértékű érdeklődését és aktivitását, valamint kijelenthetjük, hogy ezek az órák még jobban összehozták a csapatot és számtalan megmosolyogtató emlékekkel gazdagodott minden résztvevő.

Eljött a nagy nap, az első, a kampányzáró. Egy szó szerint tüzes pro-

dukció után új sheriffet választottunk, hogy véget érjen a banditák és Rossz Kutya John uralma. A cSenki földjéről érkezett hős nem is lehetett más, mint Móki („mert ő a nyerő TŰTÜRÜRTTŰ”). Chuck Norris, Justin Bieber és Vader nagyúr legyőzése után a szervezők által meghatározott feladatokat kellett teljesítenie.

A szellemi vetélkedőn a csapat bebizonyította, hogy nem csak inni, de írni is tud, bár kétségtelen az is, hogy a legvállalhatatlanabb dolgokat a bulikon követtük el (Britney és a négy alulöltözött fiú előadása, egy új akcentus megszületése: „áj dó máj májnd” és az „ez melyik szám?” jogos kérdése; a szurkolói tánc tömegjelene, a húsvéti hagyományok felidézése a dohányszóban, a nagy repülés és landolás szegény Dzsi cédén).

A sportnap (szerintünk) három legemlékezetesebb pillanata: 1. Mélytorkos uborkaharapás, miközben Móki simogatja a fejeket. 2. „Ne hagyd élni!” szurkolói felhangok a focimeccs közben. 3. Nem csak a ré-

pába, de az aszfaltba is beleharaptunk. (Ezúton szeretnénk megköszönni a szervezőknek, hogy vigyáztak a testi épségünkre, egyúttal megragadjuk az alkalmat egy rövid sajnálkozásra, miszerint kár, hogy a röplabda elmaradt...)

A csapatok identitásának megfelelő menü összeállításáról ugyan csak szájhagyomány útján értesültünk, de nagy örömmel nyugtáztuk, hogy a korhelyleves-hagymásbab-tiramisu kombináció elnyerte a zsűri tetszését.

A városi vetélkedő minden állomásán a csapat jó hangulatát az indulóval alapoztuk meg, melynek a szövege viszontagságos körülmények között született meg – kétszer is. (Röviden összefoglalva: adott egy erősen ittas szerző, néhány lelkes, segítőkész laikus, egy elmentetlen dokumentum, majd egy papír és egy toll, valamint egy írástudó.) De inkább kanyarodjunk vissza a belvárosba, egészen pontosan a Klauzál térre, amely egy különleges vízilabdameccsnek adott otthont. Meztelen

férfi felsőtestek a betonon, élő emberi kapu, felgyorsított Himnusz, tomboló közönség, és egy sárga pöttyös labda... Ez utóbbit egyébként a csapat tagjai dedikálták és az egyik ifjú szurkoló boldog mosollyal vette birtokba. A mozgóképpel is dokumentált esemény természetesen fent van a legnagyobb videómegosztó portálon. ☺

A számtalan embergyűjtős feladat után végre fellelegezhetett a csapatunk és hazafelé megálltunk, hogy feltöltődjünk energiával (no meg mással is...) és bírjuk az este megpróbáltatásait. Az elázott társaság a kollégiumhoz közeli vendéglátóipari egységben szárítkozott, a fáradt arcokon azonban látszott, hogy mégsem maradt cSenki szárazon.

Bár az eredményhirdetés és a kapott pontok szerint nem mi nyertünk, de úgy érezzük, győztünk, és olyan élményekkel gazdagodtunk, melyeket soha senki nem vehet el tőlünk. Mindenki kivette a részét az előkészületekből és ebből a négy napból is, összetartó közösséggé kovácso-

lódva a végére. (Az egész csapat nevében válaszolva a szombat esti érzelmileg túlfűtött beszédre: Mi is szeretünk, Móki!)

Már most kíváncsian várjuk a következő Morgillát. Egy biztos, abból sem fog cSenki kimaradni közülünk!

Fotó: Verbói Barbara

Amos Adriana
Csik Réka

Fegyencek, avagy a Móra ablakába soha nem süt be a nap...

Ismét eljött egy újabb Morgilla a Móra Ferenc Kollégium életében, igaz, túl gyorsan véget is ért. Sok készülődéssel és nagy elvárásokkal teli időszak ez mindenki életében. Nem volt ez másképpen a Fegyencek körében sem.

Jelöltünknek Pfeffer Árpád személyében Hannibál Lectert választottuk. Köré csoportosultak a különböző bűnök elkövetői, akiket nagy szigorral őriztek az épület falai között. Kérlelhetetlen örök biztosították a rendet, kegyelemről szó sem lehetett. Minden rendben zajlott, ment minden a maga kerékvágásában. Volt itt testüregi motozás, minimális prostitúció,

Fotók: Verbói Barbara

szigorú fegyencedzések. Ám mint minden egyes börtönben, felütötte a fejét a szabadság iránti vágy, és a mi kis történetünk itt kezdődött. Szól ez lázadásról, szervezkedésről és persze összefogásról, hiszen „egy csapat vagyunk”. Még a szervezkedés idejében szépen lassan készültek az előfeladatok, klip és film forgatása, langaléta tanár keresése is. Szorgos kezek készítettek a semmiből szobrot, zászlót és Facebook profilt.

Persze az emléktábla fotózása sem foghatott ki rajtunk, nyakunkba vetjük a várost és bejártuk minden szegletét.

Majd kezdetét vette a szerda azzal a bizonyos kampányzáróval. Itt már tudtuk, hogy nagy küzdelem részesei lettünk. Vártuk a villámfeladatokat, hogy értékes pontokat csenhessünk el a másik két csapat elől, ez többkevesebb sikerrel működött is. A szellemi vetélkedőn igyekeztünk megmutatni, hogy milyen tájékozot-

tak vagyunk Újszeged, a zene vagy éppen a filmek körében. Pénteken belevetettük magunkat a sportvetélkedőbe, amit sajnos beárnyékolt a kedvezőtlen időjárás, de ez nem szegte kedvünket, fociztunk, kosaraztunk és a sorversenyeken igyekeztünk kihozni magunkból a maximumot. Az este végére sorba álltunk a nap folyamán készült bográcsos finomságért.

A szombati program nagy szabadságot hozott a Fegyenceknek, hiszen kaptunk egy kis eltávozási lehetőséget a mi kis börtönünkből: következett a városi vetélkedő. Élmény volt a Hild kapunál kapott feladat, ilyenre biztosan nem számítottunk. Az

időjárás ajándékként egy nagy zivatart küldött nekünk a Forma-1 tiszteletére. Kissé fáradtan tértünk vissza a nap végére. Már mindenki az eredményhirdetést várta, no meg persze

az azt követő hatalmas bulit.

Persze nem csak munkából állt a hét, hiszen Dzsí ismét elképesztő bulikat és jó hangulatot garantált minden egyes estéhez. A hajnalig tartó táncolás mindenkit összehozott, attól függetlenül, melyik csapat tagja volt. Vasárnap hajnalban, mikor a többség már aludt, egy maroknyi kis csoport összekarolva énekelt. Szép zárása volt a hétnek, a Morgillának.

Üdvözlünk Éva

Szervezőnek lenni

Ebben az évben nagy ötletem támadt: szervezőnek kellene állni. Szobatársaimmal megegyeztünk, hogy átállunk a „sötét oldalra”. Valamiért most több kedvem volt a szervezőséghez, mint csapatban lenni. Leginkább azért, mert több újdonságot rejtett ez számomra, mint a kötelező filmrendezés, klipkészítés és hasonlók, melyekben már kétszer is volt alkalmam részt venni.

A következő megállapításokra jutottam a Morgilla ideje alatt: (Nem véletlen, hogy nem csak a tényleges verseny időtartamát, azaz a három napot emlegetem, hiszen mind tudjuk, a szervezői munka és a csapatok feladatai sem csak ezekre a napokra korlátozódnak.) Elsőként említeném a felelősséget. Felelős vagy a feladatok kivitelezhetőségéért, a feladatok megfelelő levezetéséért. Felelős vagy bizonyos szinten a hangulatért, az elégedettségért, időbeosztásért, gyakorlatilag minden apróságért.

Szervezni kihívás. Kihívás, mert minden igénynek meg kell felelni. Meg kell felelned a csapatok elvárásainak és a magadéinak is. Mindent szépen, jól és tökéletesen szeretnél csinálni, és ezt nem csak te várod magadtól, de mások is elvárják tőled. Nyilván ennyi programot, feladatot, részletet nagyon nehéz összeegyeztetni. Nem csoda hát, ha itt-ott

hiba csúszik a rendszerbe. Ilyen esetekben örülnél, ha a hangulat kevésbé lenne felfokozott és társaid megértőek lennének. Szerencsére ez sok esetben így történik, viszont néha elharapóznak az indulatok.

Szervezni vidám. Köztudott, hogy a Morgilla nagyon össze tudja hozni a csapattagokat. Nincs ez másképp a szervezőkkel sem. A közös esti – sok esetben inkább már éjszakai – megbeszélések nem telhetnek el viccelődés nélkül, és a felmerülő nehézségeket összefogás nélkül nehéz lenne orvosolni. Egy jól összeválogatott szervezőgárda csak akkor hatékony igazán, ha egymásra van hangolódva. Semmi sem tudja annál jobban összeKovácsolni ☺ az embereket, mint egy kiadós nevetés. Szerencsénkre meg voltak ennek az évnek is a mókamesterei, nem fulladt unalomba egy szervezői megbeszélés sem.

Szervezni öröm. Látni a csapatok lelkesedését, a kitartó munkát, a felhőtlen hangulatot minden fáradtságot megér. Örülünk, mikor azt látjuk, hogy egy feladat sikert arat. Örülünk, mikor a csapatok lelkesen készülnek egy-egy megmérettetésre és együtt örülünk minden egyes feladat nyertesével. Örömet jelent nézni az átszellemült, vidám arcokat.

És hogy ne csak általánosságban beszéljek, elmondanám, hogy az idei Morgillán a legnagyobb kihívás a szervezői munkák megfelelő szétosztása volt, hiszen a szervezői gárda ebben az évben nagyon kis létszámú volt, és közülünk sem ért rá mindig mindenki. Számomra a legvidámabb pillanatok a Klauzál téri meccsek hozták magukkal. Boszszantó volt, mikor az utolsó Forma 1 futamnál eleredt az eső, és nagyon izgalmas, mikor az utolsó pontszámok összeadásánál folyamatosan változott a csapatok sorrendje.

Fotó: Verbói Barbara

Amit még érdemes megemlíteni: most már tudom, nem csak akkor mehet el az ember hangja, ha csapathoz tartozik, az időjárás nem a szervezők barátja, az alkohol nem feltétlenül serkenti a gondolkozást, a szervezőségért tényleg jár pluszpont, és ami a legfontosabb: szervezőnek lenni nehéz. Sokan voltunk ebben az évben a szervezők közt, akik először kóstitunk bele ebbe a munkába. Egybehangzó a véleményünk: le a kalappal a szervezők előtt. Csapatban lenni, villámfeladatokat megoldani, filmet forgatni, városban vetelkedni nem könnyű. De mindezt

megszervezni, összefogni, lebonyolítani nem kevésbé nehéz feladat.

Számomra a legnehezebb és legelzomorítóbb az volt, ha azt kellett hallanom, hogy valaki nem volt elégedett a munkánkkal vagy épp részrehajlást sejtett. Mikor próbálsz a maximálisat nyújtani és azon fáradozol, hogy mindenki jól érezhesse magát a verseny napjaiban, mikor próbálsz elérni, hogy a verseny játék, szórakozás és ne versengés legyen, nagy csalódást okoznak olyan emberek vádló szavai, akik nem látnak bele a munkádba, sosem voltak még szervezők, és azt hiszik, neked

van a legegyszerűbb dolgod. Különösen vicces olyan szervező társadról hallani rosszindulatú pletykákat, aki egyetlen feladatot sem pontozott a verseny során.

Összességében viszont azt kell, hogy mondjam, ritka jó volt az idei Morgilla. Személy szerint nagyon örülök, hogy szervezőként is kipróbálhattam magam. Kicsit másképp ugyan, de kijutott nekünk is vidámságból, szomorúságból, nehézségből, könnyedségből. A szervezői megbeszélések hangulatára és erre a Morgillára mindig örömmel gondolok majd vissza.

Keltai Sára

Morgilla totó

1. Melyik mondat hangzott el a legtöbbször a Nevem cSenki csapatban?

1 Ma se iszunk?! 2 Hol van Móki?
X Frittmann vagy kevert?

2. Kire iszunk?

1 Lilire 2 Kleopátra X Fára-ó

3. Mikor volt a börtönlázadás?

1 Húshagyó kedden 2 Holnapután
kiskedden X A Morgillán

4. Ki volt az a híres mogyiptomi tervező, akinek divatos kollekcióját bemutatták a Morgilla kifutóján?

1 Rotschild Klára 2 Pikó Judit
X Dzsudy Nero

5. Mije nincs Árpának a pompomos lányok szerint?

1 Feneke 2 Ritmusérzéke
X Pompomja

6. „Áj dó máj májnd!” Az aszfaltvízilabda egyik sztárjától idéztünk. Vajon melyiktől?

1 Varga Bálint 2 Kövesdi Dániel
X Markella Tamás

7. Mit NEM találtak a motozáskor (a sárga gumikesztyűk segítségével) a csinos fegyőrök az új fiúnál?

1 Fésű 2 Öngyújtó X Bicska

8. Mit nyálnak a lányok Lili klipjének elején (Majka: Tündibüdi)?

1 Az ajkukat 2 Fagyit X Nyalókát

9. Hol van Veszprém, amúgy?

1 A folyó túloldalán 2 A Bakonyban
X Mi vagyok én, földrajzlasz?

10. Mit tart a kezében Elton John (Árpi), amikor először feltűnik a klipben?

1 Egy fekete kalapot 2 Egy fehér kalapot X Egy furcsa napszemüveget

11. Ki mondta kinek – avagy: ki volt az éjszakai GPS? „Túl gyorsan mész!!!”

1 Apjok Vivien Széplaki Tündének
2 Mester Péter Csenki Gergőnek
X Mayer János Simó Viktornak

12. Mit húztak ki a mumifikált test száján a Mogyiptom c. filmben?

1 Egy pár virslit 2 Egy pár kolbászt
X Körömrészelt

13. Ki tervezte az idei Morgilla logót?

1 Kiss Máté Tank 2 Dzsudny Nero
X Hadzsy

+1 Hányadik Morgilla zajlott idén a Mórában?

1 21. 2 22. X 18.

Csik Réka

(A megfejtéseket a hátsó borítón találjátok.)

Fotók: Lutz Gábor, Szeverényi Krisztina, Verbói Barbara

Kollégiumi sportnap

Az idén még az idő is kedvezett ennek az eseménynek. A tavalyi évhez hasonlóan ismét a Herman Ottó Kollégium és a Móra Ferenc Kollégium közötti terület adott helyet a rendezvénynek. Mindenki találhatott kedvére való versenyszámot. Indultak csapatok fociban, kosárlabdában, röplabdában is, de nem szorultak háttérbe a következők sem: sakk, pingpong, póker, csocsó, kidobós, no meg az elmaradhatatlan kötélhúzás.

A szervezők kemény munkája megtérült. A hangulat fantasztikus volt, sokan eljöttek a kollégiumok lakói közül. Képviseltette magát a Herman Ottó, a Károlyi Mihály, az Öthalmi és persze a Móra Ferenc Kollégium.

Először minden résztvevő regisztrálta magát, majd karszalagot kapott, mely feljogosította, hogy részt vegyen a Mórában tartott esti buliban. Természetesen nem maradhatott el a paprikás krumpli elfogyasztása sem, ami a vetélkedők közben készült el.

A versenyszámok között feltűnt egy ismerős kis szurkolócsapat, akik már a Morgillán is megmutatták magukat. Buzdítottak mindenkit a sikeres versenyzésre.

A sportnap kezdetén a szervezők mindenfelé irányjelzőkkel látták el a területet, ki merre induljon, ha

tusolni vagy akár a büfébe szeretne menni. Törekedtek arra, hogy minden gördülékenyen menjen. Mikor volt egy kis szabadidejük, szívesen nézték a versenyszámokat, és szurkoltak kedvenceiknek.

Az este végére borongósra váltott az idő, azonban nem vetett véget a Mórások jókedvének, hiszen számos versenyszámban sikeresen szerepeltek. A legnagyobb jutalom, hogy a kollégiumunk elnyerte a vándor kupát, melyet eddig a Károlyi Mihály Kollégium tudhatott magáénak. A kupák szépen sorakoznak a portán, hogy mindenki meg tudja őket csodálni.

Az idén elmaradt a koncert, amire biztosan sokan vártak. Azonban az esti buli, amit Dzsí lemezjátszója garantált, most is feledhetetlen pillanatokat eredményezett. Sokan voltunk, de nem elegendő. Talán ez rá a legjobb mondat, hiszen kevesebben táncoltak, mint tavaly, de annál nagyobb lelkesedéssel. Fáradhatatlanul még hajnalban is az ő énekük töltötte be a kollégium folyosóit.

Lássuk csak pontosítva, hogyan szerepeltek kollégiumunk versenyzői:

Férfi fociban 3. helyen végeztünk, lány fociban azonban sikert arattak a Mórás hölgyek, hiszen az 1. helyet

Fotó: Hornyik Anna

vívták ki maguknak. Röplabdában szintén a képzeletbeli dobogó legmagasabb fokára állhattak a csapatunk tagjai. A pontos célzás és a gyorsaság játéka a kidobós, ahol ismételten győzelmet aratott a Móra kuli. Streetballban a 2. helyen végeztünk, míg a csocsót nagyszerű összjátékkal nyerte meg a Varga Bálint-Mayer János páros. A pingpong idén nem hozott nekünk dobogós helyet, reméljük, jövőre nagyobb szerencsénk lesz. A sakk nagy sikert hozott Perei Zsoltinak, aki magabiztos játékkal legyőzte ellenfeleit, és így az első helyen végzett. A póker terén Kozma Tamás a 3. hellyel büszkélkedhet. Persze nem maradhatott el a kötélhúzás sem, ahol a 2. helyen végeztünk.

Köszönjük a szervezőknek a fáradtságos munkát és minden lelkes résztvevőnek a versenyzést!

Vidovencz Éva

Komolyan komolyzene?!

Komolyan! Mert még mindig, másodjára is komolyan gondoltuk – és sikere volt: a nagyterem megtelt, a közönség tapsolt, a fellépők pedig hihetetlen energiával dolgoztak azon, hogy ez megvalósuljon.

Kikről van szó? A programot Horváth Kata konferálta be, aki erre az időre a műsorvezető szerepét öltötte magára. Az első szereplő Mayer János volt, aki egy Chopin-darabbal nyitotta meg az estét. A későbbiekben még többször láthattuk őt az előadók zongorakísérőjeként.

A második szám Kubitsch Rebeka és Hornyik Anna előadásában egy hegedű-zongora duett, a *Requiem for a Dream* betétdala volt; mely bár nem klasszikus darab, de belesimult a repertoárba. Ezt követően Nyerges Ábel trombitajátéka, a *Solvig's Song* csendült fel és ringatta hangulatba a hallgatóságot, majd Nagy Bernadett egy Mozart-dal eléneklésével szórakoztatta a nagyérdeműt. Fekete Benccétől Beethoven *Holdfény* szonátája azért keltett feltűnést, mert zenei előképzettség nélkül, hallás után is csodálatos atmoszférát varázsolt.

Folytatásként ismét egy hegedűs szám következett: ezúttal Veracini *Largoja* csendült fel. Ezután Mayer János ült újra a billentyűk mögé, hogy egy románccal zárja a kollégisták sorát.

Végül Major Attila (jövendőbeli ZMK-s vendégelőadó) basszbaritonja nevette meg a közönséget, hiszen az *I Bought Me a Cat* az „Én elmentem a vásárba...” hangulatát idézte fel komolyzenei köntösbe bújtatva.

Tekintettel az este sikerére, reméljük, hogy a rendezvény egy újabb kollégiumi hagyománnyá nő ki magát.

Lengyel Nóra
Hornyik Anna

Fotók: Léber Edina

I. Kollégiumi Pálinkakóstoló

Idén először került megrendezésre kollégiumunkban a Pálinkakóstolás, amelynek ötlete a Bormustra sikerességét látva merült fel fejünkben. Természetesen kisebb mennyiségekben, de hasonló minőségben szeretnénk volna bemutatni a kollégisták házi pálinkáit.

Két kikötésünk volt: az egyik, hogy saját „finomság”, a másik pedig, hogy zárjegy nélküli legyen. Célunk a kolis közösség összekovácsolásának elősegítése volt, egy jó hangulatú ismerkedős este folyamán. Sajnos a Bormustrán összeszokott zsűrit nem sikerült újra bíraskodásra venni különböző elfoglaltságuk miatt, de szerencsére volt három önkéntes (Németh Bea, Szabó János Kutyi és Balázs Gergely Gerzson), akik elvállalták a megtisztelő feladatot.

A versenykategóriák a következők voltak: ágyas pálinka, pálinka, az el-

maradhatatlan közönségdíj és a versenyen kívüli kuriózumok. Aminek kifejezetten örültünk, mi, szervezők is, hogy sokan sokféle pálinkát hoztak magukkal, ezzel arányosan nőtt a választási lehetőség a zsűri és a kóstolók számára.

A közönségdíj Leviczky Tünde őszi-barackjái lett, az ágyasban Gyenizse Dániel sárgabarackja vitte a pálmát, a sima pálinkában pedig az én vilmoskörtem (Horváth Zsolt) diadalmaszkodott hatalmas küzdelemben.

Köszönetet mondanék a vállalkozó kedvű zsűrinek, a lelkes indulóknak, szobatársaimnak, akik segítettek az este lebonyolításában (Szabó Zsombornak és György Máténak), Kovács Attilának, aki kezdetektől

fogva segített minket Marcival, és természetesen a közönségnek, akik remélem, nagyon jól érezték magukat. Bízom benne, hogy a rendezvénynek az elkövetkezendő években lesz még folytatása, hiszen személy szerint nagyon sok pozitív visszajelzést kaptam a kollégistáktól.

Horváth Zsolt

Fotók: Leviczky Tünde

London 2012

Olimpia magyar szemmel

Ismét eltelt négy év. Három hónap múlva ugyanis újra együtt szurkolhatunk kedvenceinknek, akik remélhetőleg felejtethetlen élménnyel gazdagítanak majd minket 16 napon át. A Londonban zajló olimpiát július 27-től augusztus 12-ig rendezik meg brit barátaink, akik 1908 és 1948 után harmadjára rendezhetik meg fővárosukban a sorrendben XXX. újkori olimpiát.

Nézzük a statisztikai adatokat!

A soron következő olimpián 205 (vagyis 204, mivel a Holland Antillák megszűntek) nemzet 10500 sportolója vesz részt, 32 sportág 302 versenyszámában. A mieink közül eddig 136-an regisztrálták magukat 18 sportágban.

Jó hír a csapatsportok kedvelőinek, hogy mindkét vízilabda-válogatottunk kvalifikálta magát Londonba, rossz hír viszont, hogy a kézilabdások közül a mostanában gyengélkedő női válogatottnak sajnos nem sikerült kijutni az idei olimpiára (hol vannak már azok az idők, amikor érmeiket nyertünk az ötkarikás játékokon...)

Latolgassuk egy kicsit esélyeinket!

Legutóbb huszadikként végeztünk az olimpiai éremtáblázaton, ami alapvetően nem lenne rossz eredmény, olimpiai történelmünket vizsgálva azonban elkeserítő a mindössze 3 arany, 6 ezüst és 2 bronz. A korábbi olimpiákon rendre az első 15-ben végeztünk, 7-nél kevesebb aranyra már évtizedek óta nem volt példa.

Kiket tartanak esélyesnek a magyarok közül?

A vízilabdás srácok az utóbbi három olimpián töretlenül az első helyen végeztek. Ez egy hihetetlen sorozat és természetesen minket tartanak abszolút favoritnak (az olimpián szerencsére mi vagyunk a többi válogatott mumusai). Viszont sajnos egyszer minden sorozatnak vége szakad, mi azért bátran reméljük, hogy nem most! Akiktől bizony tartanunk kell:

Szerbia, Olaszország, Montenegró, Horvátország.

Kajak-kenuban mindig esélyesekként indulunk, nem lesz ez másként most sem. Habár a kajakos lányok királynői (Douchev-Janics Natasa, Kovács Katalin) már pályafutásuk végéhez közelednek, ne felejtsük el, hogy Birgit Fischer (*német*) még 42 évesen is behúzott egy aranyat és egy ezüstöt Athénban! Az viszont,

hogy lányaink ott lesznek-e Londonban, a május-júniusi válogatón dől majd el.

Tornászaink közül a világ- és európa-bajnoki címvédő, Berki Krisztián célozza meg a dobogó legfelső fokát a brit fővárosban.

Atlétikában a kalapács-, illetve diszkoszvetők okozhatnak meglepetést, de a birkózók is olimpiáról olimpiára meglepik a magyar nézőket, így szurkoljunk ki nekik is egy aranyat!

Dzsúdóban rengeteg tehetséges versenyzőnk kvalifikálta magát a játékokra a nemzetközi porondon elért eredményeknek köszönhetően, reméljük, Londonban is learatják a babérokat!

Az aranyra esélyesek közül érdemes még megemlíteni úszóválogatottunkat. Egy rövid sikertelen intermezzo után (a nagy öregek visszavonulása és a feltörekvő generáció beérése közötti időintervallum) válogatottunk ismét elfoglalta méltó helyét a sportágban. Férfiúink közül Cseh Laci és Gyurta Dani számít favoritnak, azonban Phelps (amerikai) és Kitadzsima (japán) még borsot törhet az orruk alá. A nők közül Hosszú Katinka és Verrasztó Evelyn részéről számíthatunk aranyos sikerekre, amennyiben tehetségük tükröződik majd jó formájukban.

Akad még két név. Sidi Péter és Marosi Ádám. Sidi sportlövészetben került fel a világbajnoki trónra 2010-ben, így remélhetjük, hogy 2004 után (Athén, Igaly Diána) ismét aranyat ünnepelhetünk lövészetben! Marosi a magyar öttusasporthoz jeles képviselője, legutóbb 2009-ben lett világbajnok és világkupa győztes, míg 2011-ben váltóban csapatvilágbajnok. Habár az utóbbi két olimpián Andrej Mojszejev nyert, a mi fiunk az aranyra esélyesek között

tartható számon, és reméljük, hogy nem csak esélyes lesz!

Kik lesznek még az olimpiai keret tagjai?

Hogy ne csak az esélyesek körül forogjon minden, tegyünk említést azokról is, akik számára a helyezések, vagy akár az olimpiai részvétel is hatalmas meglepetés (lenne).

Vívóink rutinos rókának számítanak, Szilágyi Áron 22 évével a vívókeret legfiatalabb tagja.

Asztaliteniszből Tóth Krisztina és Póta Georgina neve ugrik be mindenkinek, ha a jelenkori sportág legeredményesebbjeiről beszélünk. Előbbi már ötödik olimpiai részvételére készül, utóbbi másodszor vesz részt ötkarikás eseményen.

Ökölvívóink közül Káté Gyula neve lehet ismerős a „boxos” köztudatban, aki a harmincasok táborát erősíti majd. Kerékpárban Bodrogi Lászlótól Lovassy Krisztián veszi át a stafétát.

A magyar olimpiai keret legifjabb tagjai a szinkronúszás fiatal tehetségei. A két, mindössze 17 éves

lány, Czékus Eszter és Kiss Szofi természetesen első olimpiájára készül. A magyar szinkronúszás szerelmeseinek ez legalább akkora öröm, mint a lányoknak, a 2000-es sydneyi olimpia óta ugyanis nem szerepeltek magyar szinkronúszók a jeles eseményen.

Evezésben (amely nem tévesztendő össze a kajak-kenuval) is kvalifikáltuk magunkat, Simon Béla és Juhász Adrián versenyez majd magyar színekben, és ha már a vizes sportoknál tartunk, ne felejtjük megemlíteni, hogy a vitorlázás olimpiai számában is három versenyzőt vonultatunk majd fel.

Tizenhat napon keresztül tehát, aki teheti, tapadjon a képernyőre! Szurkoljunk végig és éljük át olimpiakonjainkkal a sikereket és kudarokat, örömet és bánatot, mélyrepüléseket és sporttörténeti meglepetéseket, egyszóval az olimpiai pillanatokat a család, barátok és sörök, barátságos sörök és sörbarátok társaságában! Szóljon hát a „*Ria, Ria, Hungária*”!

Lucrezia Borgia (1480-1519)

Lucrezia Borgia

A Borgia az egyik leghírhedtebb család a reneszánsz korában. A hispániai Xàtiva ősi nemzetségéből származtak. Tevékeny és erős emberek voltak, akiket még Kasztília és Aragónia udvaraiban is megbecsültek. Igen jelentős személyek kerültek ki körükből, mégis igazi szerencsésük Alonso Borgiával, III. Callixtus pápával kezdődött el.

Ebbe a családba született bele 1480. április 18-án az a szőke hajú kislány, akit a történelem Lucrezia Borgia-ként ismer. Apja Rodrigo Borgia (a későbbi VI. Sándor pápa), anyja a férjezett Vanozza Cattanei volt, akitől Lucrezia három fiú testvére is született: Cesare, Juan és Jofré. Apja

nagyon szerette a lányát, mégis felhasználta politikai céljaihoz, ami nem volt más, minthogy Itália egyesüljön, méghozzá a Borgiák kezében.

A későbbi krónikák befekettítették Lucrezia nevét, akárcsak családjának többi tagját. Ezen legendák következtében lett a mindössze 39 évet élő Lucrezia a történelem egyik legszélsősége-sebb személye. Meg-

kapta a végzet asszonya és méregkeverő nő nevet. Keringtek olyan történetek róla, hogy volt egy gyűrűje, melyben az ő általa kitalált mérget hordta, hogy végezzen szeretőivel és férjeivel. Más intrikák arról szóltak, hogy bensőséges viszony fűzi őt apjához és fivéréhez. Életében háromszor kötött házasságot, melyet apja és bátyja, Cesare szervezett meg, így használva fel őt terjeszkedő politikájuk eszközeként. Már 12 éves korában eljegyezték Don Gaspare da Procidaval, de ezt az eljegyzést apja nem sokkal később fel is bontotta, és a 13 éves kislányt a 26 éves Giovanni Sforzához, Pesaro fejedelméhez adta hozzá.

Ez a házasság (1493. július 12.) volt hivatott megerősíteni a Borgiák és a Sforzák kapcsolatát. A Milánóból származó család hatalma azonban nem sokkal később leáldozott, és kénytelenek voltak elmenekülni. Ezáltal a frigy is jelentéktelenné vált, és érvénytelenítették a házasságot 1497. december 20-án. Ürügyül azt hozták fel, hogy a drágalátos férj impotens, és nem képes gyereket nemzeni. A sors fintora azonban itt is közbeszólt, ugyanis a válás ideje alatt Lucrezia már terhes volt. Azt nem tudni pontosan, hogy kié volt a gyerek. Két apajelölt jöhet számításba: az egyik a tulajdon bátyja, a másik pedig az apja küldötte, Perrotto (ki nem sokkal később rejtélyes módon elhalálozott.) Egyes feltételezések szerint Lucrezia a válás alatt már kolostorban élt, és itt ismerkedett meg és lett szerelmes Perrottóba. A sértett férj ezután terjesztette el, hogy felesége folyamatosan intim kapcsolatban volt apjával és testvérével.

Érme Giovanni Sforza arcképével

Második házasságkötésére 1498. július 21-én került sor Aragóniai Alfonzzal (az esemény alatt már hat hónapos terhes volt.) Nem sokkal később, 1499. november 1-én született meg gyermekük, Rodrigo, aki 1512-ben halt meg. Lucrezia nagyon szerette férjét. Ez a házasság azonban tiszavirág életűnek bizonyult, ugyanis a pápa Nápolyt akarta elfoglalni XII. Lajos segítségével, és már nem volt szüksége Alfonzra. 1500. július 15-én Alfonz Lucreziáért ment Vatikánba. Útja során Cesare emberei megtámadták, melyet túlélte. Azonban nem sokkal később megfojtva találták szobájában.

Cesare Borgia

Férje elvesztését követően Lucrezia teljesen összeroppant. Alig egy hónappal férje halála után már újabb házasságát tervezték. Így került sor harmadik házasságának megkötésére Alfonso d'Estével, modenai és ferrarai herceggel 1501-ben. Hat gyerme-

kük született, kik közül négy élte meg a felnőttkort. Ferrara a reneszánsz szellemi életének központja lett, Lucrezia és férje nagy pártfogója volt a művészeteknek. Apja 1507-ben bekövetkezett halála után élete nehezzé vált, és a vallás felé fordult.

1510-ben megalapította a ferrarai San Bernardino kolostort. Végül 1519-ben vérmérgezésben halt meg, mely utolsó szülését követte.

Lucreziát számos vád érte életében. Többek között apjával és fivérével folytatott viszonya és férje, valamint Perrotto rejtélyes halála. E vádak ma már alaptalannak látszanak, bár a méregkeverő nevet még ma sem tudták lemosni róla.

A Borgiák leghíresebb mérge a cantarella volt, aminek pontos összetétele máig ismeretlen. Ez

egy cukorszerű, íztelen fehér por volt, amit anélkül lehetett belekeverni a célszemély italába vagy ételébe, hogy az jelenlétének csekély jelét mutatta volna. Két változata volt ismert: az egyik szinte azonnal hatott, míg a másik csak napokkal később fejtette ki hatását. Az utóbbi-

val mérgezeteknek általában a hajuk és a foguk is kihullott, ami a higany- és arzénmérgezés jele. Ezek alapján a cantarella valószínűleg higanyból és arzénből készülhetett, amit növényi és állati eredetű anyagokkal (pl. veszett kutya nyála) egészítettek ki a hatás biztosítása végett.

A Borgiák mesterei voltak a méregkeverésnek: megtanulták, hogyan lehet egy állatot arzénrel etetni úgy, hogy az állat ne, de az, aki az állat húsát megeszi, belehaljon. Állítólag egy alkimistát is alkalmaztak, aki a legkülönbözőbb mérgeket állította elő nekik higanyból, arzénből, foszforból, bürökből, sisakvirágból, beléndekből, tiszafából és mákból.

Tóth Edit

Immanuel Bell

Egy tiszta nemzedék

A politikai élet és a vele járó szónoki adottság már évszázadok óta sok kiváló tehetséget vonz magához, nem egyszer az alkotó munka kárára. A jelenkori magyar politikai szónoklatot azonban sajnos az egyéni stílus hiánya jellemzi.

Temérdek szónokunk van: beszélnek is sűrűn és hosszan, de egyik beszéde olyan, mint a másiké. Az érdeklődés középpontjában álló kérdéseket főleg idegen kifejezésekkel és szövevényes körmondatokkal világítják meg: mintha a hatósági rendeletek nehézkes szövege minden mondatukra rányomná a maga szürke bélyegét. Éppen ezért fontos kiemelni pár nem is olyan régen élt szónokot, akiket érdemes mintául venni. Belőlük válogattunk.

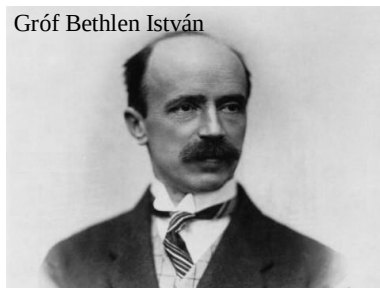
Gróf Tisza István beszédei nélkülözhetetlen kútforrás egy forrongó kor történetének. Beszédeiből nemcsak a nagy államférfi alakja bontakozik ki, hanem a hazáját lángolóan szerető vezér hatalmas egyénisége is, aki megvetve a népszerűséget és az elzene bősített tömeg fenyegetéseit, rendíthetetlenül küzd az indulatok és szenvedélyek politikája ellen. Erkölcsei erejével és érvei igazságával hatalmas támasza volt országának.

Gróf Apponyi Albert bölcselő szelme és gondolatgazdagsága cicerói stílusban fejeződik ki. Külföldön – Kossuth Lajos óta – a magyar nem-

zeti eszmét senki nem képviselte olyan nagy szónoki hatással, mint ő.

Gróf Andrássy Gyula politikai szónoklatai és alkotmánytörténeti munkái a közéleti tapasztalatok és történelmi tanulmányok eredményei. Andrássyban megvan a történész objektivizmusa és az államtudományi műveltségű szónok higgadt érvelő ereje is.

Gróf Bethlen István

Gróf Bethlen István beszédei elsősorban kortörténeti emlékek: Magyarország államelméletének forrásértékű dokumentumai a legnehezebb időkben, amikor hatalmas nehézségek közt kellett újjáépíteni a feldúlt országot. Ebben az időszakban jelentős **gróf Klebelsberg Kuno** is, aki tanult és bölcs ember lévén fejlesztette tökélyre a magyar oktatást.

Beszédei és publicisztikái mind erről tanúskodnak.

A XX. század erkölcsét védte két jeles egyházi férfiú, **Prohászka Ottokár** és **Bangha Béla**.

Prohászka az egyházi szónokok közül egész írói és szónoki iskolát nevelt maga köré. Az írás és az élőszó tiszta művészetével szólt híveihez, hogy irányítsa őket a modern világ útvesztőiben. A történészek és irodalmárok megegyeznek abban, hogy egyházi írónak akkora sikere, mint neki, már Pázmány Péter óta nem volt. Egyéniségének derűje, a tudomány minden ágára kiterjedő tudása, magasröptű stílusa versenytárs nélkül álló egyéniséggé tették kortársai körében. Munkái a vallásbölcselet és az erkölctanítás kiemelt alkotásai.

A Prohászka által elmondottakat egészítette ki a szintén katolikus pap, Bangha Béla. A szabadgondolkodók által évszázadok óta elkeseredetten támadott vallásos elveket nemcsak a törhetetlen meggyőződés hatalmas lendületével állította hallgatói elé, hanem a modern tudomány minden érvét felsorakoztatta annak igazolására, hogy a hit és a tudás nem ellentétesek egymással.

Mikes László

Babonáink

A babonaság olyan téma, amely megosztja az embereket. Alapvetően kétféle csoportot különböztethetünk meg: azokat, akik maradéktalanul hisznek bennük és azokat, akiket hidegen hagynak.

Én a második csoportba tartozom, de mióta a kollégiumban lakom, némi képp változott a helyzet. Vannak ugyanis olyan szobatársaim, akik nem örülnek, ha körbe kell söpörniük, mert lusta vagyok arrébb állni, és akik minden egyes alkalommal rám szólnak: ne üljek az asztal sarkára. Észrevettem például, hogy már én is mindent „lekopogok”, és azon gondolkodom, vajon mi történik, ha eltöröm a kistükrömet. Feltámadt érdeklődésemnek gyümölcse ez a cikk, amelyhez „legtudósabb” szobatársam segítségét kértem. A most következő babonákról készült listát ő állította össze a számunkra:

1. A fekete macskát ugyebár senki sem kell bemutatni.
2. Kéményseprőt látni szerencsét hoz, feltéve, hogy meg fogjuk a gombunkat. (Feltéve persze, hogy van gombunk...)
3. Ha mentőt látunk, meg kell fogunk a fülünket, kívánni kell valamit és addig nem szabad elereszteni a fülünket, amíg szemüveges emberre nem nézünk.

4. Ha a jobb szemünk viszket, sírni fogunk, ha a bal, vidám dolog fog történni velünk.
5. Ha a fülünk cseng és megkérdezzük valakitől, hogy melyik cseng és ő eltalálja, akkor ő hallja meg előbb a jó hírt, ha nem találja el, akkor mi, akiknek a füle cseng.
6. Ha viszket a tenyerünk, pofozkodni fogunk.
7. Ha a talpunk viszket, táncolni fogunk.
8. Ha az orrunk viszket, bosszúsak leszünk.
9. Ha beverjük a könyökünket és utána megfogjuk, kopasz váratlan vendégünk lesz, ha nem fogjuk meg, fiatal váratlan vendégünk lesz. De ha beverjük a könyökünket, azt is jelentheti, hogy az anyósunk emleget.
10. Ha elindulunk valahonnan, de vissza kell mennünk valamiért, le kell ülni, mert különben nem lesz szerencsénk.
11. Ha ráharapunk a nyelvünkre, valaki épp rólunk beszél.
12. Ha sarokra ül egy lány vagy körbesöprik, nem lesz férje.
13. Pókot megölni annyi, mint agyonütni a szerencsét.
14. A tükörtörés annyi év szerencsétlenség ahány darabra törik a tükör.
15. Ha nem akarunk valamit elkiafélni, le kell kopogni fára, alulról felfelé bal kézzel.

16. Gyermek érkezésekor, míg meg nem születik, nem szabad babadolgokat vásárolni, mert nem hoz szerencsét.

17. Ruhát nem szabad emberen varrni, mert szerencsétlenséget okoz.

18. Ha megszúrjuk a kezünket varrás közben, kényesek leszünk abban a ruhában, amit épp varrunk.

19. Elsózni valamit azt jelenti, hogy szerelmes a szakács.

20. Kifordítva felvett ruha szerencsét hoz, ha kifordítva marad, vagy ha nem kifordítva akarjuk hordani, küszöbön állva át lehet cserélni.

21. Ha golya köröz a ház felett, baba várható abba a házba.

22. Haj összekötésénél a copfból kihagyni egy tincset nem jelent szerencsét.

23. Ha a vendéget hellyel kínáljuk és nem fogadja el, mert állni akar, elviszi az álmunkat.

Valószínűleg mindenkiből vegyes érzelmeket váltott ki a lista olvasgatása, én sem lettem kimondottan meggyőzve. De meg kell mondanom, akármilyen is a hozzáállásom, továbbra is le fogom kopogni a kijelentéseimet és nem örülnék, ha eltörném a kistükrömet. Nem azért, mert elhiszem, hogy ez bármin változtat, de akár hiszünk bennük, akár nem, a babonák mégis beférkőznek mindannyiunk önálló világába.

Heltai Sára

Padlástúra

Képzletbeli időutazásunk a nagy retró korszakban lassan a végéhez közeledik: miután megnéztük a Játékkollekció néhány kiemelkedő darabját és jól belakmározottunk az Édességbirodalomban, levezetésekként pihenünk meg egy emlékekkel, régi használati tárgyakkal zsúfolt padlás hűvösében.

Kivételesen ne foglalkozunk a külföldi utazások során beszerzett csebecsékkel, dédszüleink lepke- és bélyeggyűjteményével, sem pedig a nagynénitől megörökölt ruhakatalógusokkal. Figyelmünket fordítsuk inkább a sarokban porosodó bakelit-lemezekre, színes pillészekre vagy az egykor szinte családtaggá avanzsált Orion televízióra. Miután elhaladtunk a gyerekkori diavetítőnk mellett, valamint megkerültük a Tesla lemezjátszókkal és Sokol 403-as zsebrádiókkal megrakott dobozt, el is jutottunk a dohos, ám hívogató padlás szívébe. Itt foglaljunk helyet, a kissé kopottas, de még mindig megnyerő fenyőfa hintaszékben és ringatózzunk egyet, egy utolsót a retró tárgyak bűvkörében...

Diavetítő

Egy letűnt kor kultikus tárgyai között járunk, ahonnan érdemes kiemelni egy-egy közismert példát. Szinte mindannyiunk előtt kedves emlékek sejlenek fel, ha gyerekkori diavetítőnkre esik pillantásunk. Ha

azon szerencsések közé tartozunk, akiknek a szülei lefekvés előtt a mesekönyv helyett alkalmanként a diavetítőt választották, nem is esik nehezünkre visszagondolni a kattogó szerkezetre meg a bájos diatekercsekre. Saját példából jól tudom, hogy annak idején mennyire vártuk

a vetítés kezdetét és milyen izgatottan keresgélünk a mesék között: egyet választottam én, egyet a húgom. Varázslatos hangulat lengte körül a szobát, ha kigyulladt a vetítő fénye a falon és először homályosan, majd egyre élesebben elevenedtek meg a Hófehérke és a hét törpe vagy pedig a Borsószem királykisasszony gondosan megrajzolt szereplői. A diavetítő egykori szerelmeseinek egy jó hír: egyre több boltban lehet felfedezni diafilmeket, valamint modernebb formavilágú diavetítőket is. Ha valakinek megjött a kedve, hogy nosztalgiazzon egy jót, az akár eképpen is újraélheti gyerekkorát, újra érezheti a vetítő kellemes melegét vagy egyszerűen csak kikapcsol-

lódhat egy hosszú nap után, kevésbé megszokott formában.

Sokol 403

Szüleim mesélték, akik a retró korszak idején voltak gyerekek, hogy a nagyobb zsebben, netán a bicikli kormányára erősítve vagy csupán a kézben hordott kis rádió, a Sokol 403 nem hiányozhatott egy családból sem. A tehetősebbek rögtön többet is beszerettek, így apuka hallgathatta a Kossuth Rádió hírműsorait munkába menet, anyuka a Petőfi Rádió melódiáira mosogathatott, a gyerekek pedig becsempészhették iskolatáskájukba, hogy aztán a szünetben osztálytársaik előtt kérkedhessenek vele. A Sokol 403 ott szólt minden családi összejövetelen, de még a kerti munka idején is. A pedánsabbak két hallgatás között gondosan elcsomagolták bőrtokjába a kis rádiót, ami alaptartozéka volt. A zsebrádiót kellemes, duruzsoló hangzása miatt, megfizethető áráért és könnyen tölthető akkumulátoráért kedvelték oly sokan, nem is beszélve a társaságot összekovácsoló erejéről:

ha megszólalt ez a hordozható zenemasina, mindannyian köré gyűltek.

Pilleszék

Magunk mögött hagyva az elektronika vívmányait, folytassuk padlástúránkat a „hetvenes évek magyar designkultúrájának szimbólumával” – ahogy fogalmaz Poós Zoltán a retró könyvében – a pillekönnyű pilleszékkal. Többfunkciós tárgyról van szó, mely remekül megállta a helyét puffként, de akár virág-cserépként is. A szivárvány minden színében lehetett kapni és nem volt olyan család, ahol ne fedezhettünk volna fel pilleszékeket az étkezőasztal körül vagy a lépcsőházi folyosón az ablak menti virágoknál. Könnyedsége miatt az emberek gyakran magukkal vitték a szabadba is, mert tökéletes ülőalkalmatosságnak bizonyult a pecázás során, a játszótéren a homokozó mellett vagy éppen a piacon, a standok mögött, a kofák székeként.

Habszifon

Nosztalgizálásunkat tereljük a konyha irányába. A retró idején a legtöbb háztartás kedvence volt az általában lilás színben kapható habszifon. A spájzból sosem hiányozhatott a szifonpatron-utánpótlás: ha ez kimaradt volna, talán az élet is megállt volna. Ekkor indult hódító útjára a gofri-

mánia és a gesztenyepüré-imádat is, melyeknek elengedhetetlen kelléke volt a jó cukros, néha már émelítően édes tejszínhab. Ekkoriban a háziasszonyok talán még nem kedvelték a bolti tejszínhabot, inkább készítették maguk otthon. Jó is volt így, mert ezáltal folyton használatban volt a konyha éke, a habszifon: egy gyors öblögetés, na meg egy patroncsere, és kellő mennyiségű habtejszín után már kész is volt az ínycsiklandó, friss tejszínhab. Nemcsak a desszerteknek volt kitűnő kísértője, hanem a kávénak is: az édes-szájúak dupla habbal, az alakjukra jobban ügyelők csupán egy adag tejszínnel itták fekete italukat.

Babos kendő

Babos kendő = Beatrice. A retró gyermekei közül sokan hitvallásként tartották számon az előző képletet. A legenda szerint a *Katicabogárka* című Beatrice dal indította el a baboskendő-mániát, amikor is Nagy Ferő egyik koncertjén, egy piros alapon fehér pöttyös kendőt kötött a nyakába. Lehet, hogy még ő sem gondolta akkor, hogy mekkora divat-

hullámot indít el tetteivel: előbb-utóbb a rajongói között nem akadt olyan, aki ne szerzett volna be egy ugyanilyen kiegészítőt magának. Sokan az énekeshez hasonlóan a nyak köré tekerve hordták, voltak azonban

olyanok is, akik gondoltak egy merészet és az övükre hurkolták. Nemcsak a rockerek kedvelték a babos kendőt, hanem minden lázadó, minden vagány fiatal: mondhatni, egy pár évtizede a kívülállás szimbólumává vált.

Retró túránk ezennel véget ér. Remélem, hogy jót nosztalgizáltak a bemutatott tárgyakon, játékokon és édességeken. Manapság egyre több helyen bukkan fel újra és újra a retró, napjainkban éli reneszánszát. Egymás után nyílnak a retró éttermek és kocsmák – például Szegeden a *Rongy Kocsmá* –, a lakberendezésben egyre nagyobb hangsúlyt fektetnek a retró enteriőrökre, és a boltok polcain újból kapni az egykor kedvelt ételeket és konyhai kellékeket. Jó hír ez a retró szerelmeseinek, akiknek most már nem áll útjukban akadály, hogy igény szerint kialakítsák, berendezzék a saját kis retró világukat.

Angel NORA

Mit kezdjek magammal a nyáron?

Tegyük fel, hogy „ceteris paribus” szeretnénk csinálni valamit a nyáron. Mondjuk dolgozni. Mindegy, hogy mi célból, de semmiképp sem akarunk otthon ücsörögni, várva a Barátok közt 6100. részét. De hova mehetnénk el diákként, hogy anyagilag ne húzzák le rólunk az összes bőrt, ne feketemunkásként rohangáljunk az ellenőrzések előtt, illetve értékes tapasztalatokkal gazdagodjunk?

Ha az évek során nem sikerült segítő kapcsolatokat kialakítanunk a Morgan Stanleynél vagy akár a Burger Kingben, akkor ez a kérdés komoly fejtörést okozhat a számunkra. Nekem például nem sikerült, és meggyőződésem, hogy ezzel vagyunk még így páran. Vegyük sorra (a teljesség igénye nélkül), milyen opciók közül válogathatunk mi, akiknek (sajnos) hosszan tartó, szorgos utánajárás eredményeként lehet csak nyáron munkája – ebben a jelenleg nem éppen barátinak mondható pénzügyi-gazdasági helyzetben:

Első körben próbáljunk meg gyakoronkként elhelyezkedni egy cégnél, méghozzá itt, Szegeden! Tökéletes lenne: kollégiumban lakhatnánk továbbra is (persze az ehhez szükséges kérelem benyújtását és elfogadását követően), fizetést kapnánk (illene), valamint értékes gyakorlati tudásra tehetnénk szert, amivel az önéletrajzunkat bővíthetnénk. Teljesen jól hangzik, csakhogy a szegedi gyakoronoki helyekre vadászva könnyen észrevehetjük, hogy alig vannak

egyetemistákat tárt karokkal váró és ezzel együtt a törvénynek megfelelő díjazást biztosító cégek, amelyek illő feladatokkal látják el a friss munkavállalót.

Tehát ez egy lehetőség. Tessék próbálkozni, mert bár kevesen, de azért vannak olyan szegedi cégek, amelyek gyakornokokat keresnek előnyös feltételekkel.

Ugyanez az opció kivitelezhető más városokban is, például a „világ közepén”, Budapesten. Ott már nagyobb a valószínűsége annak, hogy a keresésünknek megfelelő céget találunk, sőt, akár annak is, hogy pont minket vesznek fel. Viszont, ha nem vagyunk helyiek, időben gondoskodnunk kell albérletről vagy pedig nagyon alaposan kigondolt bejárás lehetőségről. Albérletkereséshez most már nem csak a megszokott eszközöket használhatjuk fel (apróhirdetések online vagy nyomtatott sajtóban), hanem a különböző közösségi portálokon (Facebook, Twitter stb.) kialakított ismeretségeinket is.

Ha nem szeretnénk ennyire komolyra venni a figurát, és beérjük 2-3 hétre szóló (általában nehéz fizikai) idénymunkával is, akkor a diákszervezetek készségesen állnak a rendelkezésünkre. Főleg most, hogy a válság legmélyebb pontjára érve, már ők is kihasználják, hogy a diákok nem válogatnak munka és munka között. Ezek legtöbbször mezőgazdasági munkák, mint például kukorica címerezés, zöldségek csomagolása vagy gyümölcszedés. Ha

mégsem fűlik a fogunk az ilyen munkákhoz, akkor sem kell kétségbeesni, hiszen ezek a szervezetek kínálnak még ad-hoc jelleggel hostess, irodai-adminisztratív, ruhatáros, pénztáros, illetve a vendéglátásban gyakori munkalehetőségeket.

Azok számára, akiket külföld vonz, mint nyári munkalehetőség – mert elégük van magyar honból, vagy mert idegen nyelvet szeretnénk gyakorolni, vagy csak világot akarnak látni – van megoldás. Természetesen ebbe már anyagilag valamenyire bele kell invesztálni és nem árt, ha meg tudunk szólalni valamelyik eléggé felkapott nyelven (angolul például). A legtöbben ilyenkor kb. 180-200 ezer forintot áldozva gyerektáborokba jelentkeznek – valamelyik ezzel foglalkozó szervezeten keresztül (CCUSA, Camp America, Camp Leaders stb.), de előfordul, hogy mások többet (300-450 ezer forintot) hajlandóak kezdő tőkeként erre fordítani és vízimentőnek szegődnék.

Összességében bőven vannak lehetőségeink, amiket ki tudunk használni a nyáron, de ezek közül jó pár olyan, aminek a megvalósításához már hónapokkal előbb hozzá kell látnunk. Nagyon szorítok minden kedves Mórásnak, hogy szuper nyara legyen, és ehhez találjon magának – még ha egy hétre is – munkát. ☺

Orsi Klóna

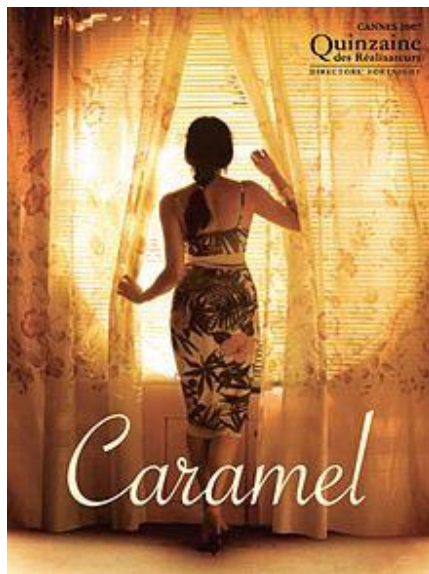
Franciás filmezés, filmes franciázás avagy Cannes-on innen és túl

A kérdés: „Fel tudsz sorolni három francia filmet?” Érkezik rögtön a válasz: „Persze, Taxi 1, 2, 3.” A lányoknak talán még az *Amélie Poulain csodálatos élete* is beugrik, néhányan még emlékezhetnek Louis de Funés „csendőrös” szerepeire, és itt talán be is zárhatnánk a sort. (Természetesen minden tiszteletem a kivétel(ek)nek.) Pedig az elmúlt évek francia és frankófón filmeresztése nem is volt annyira egetverően rossz – mondja ezt egy francia szakos. Szakmai ártalom ide vagy oda, szerény személyem él-hal a „csigaevők mozikultúrájáért”, és ezt a szenvedélyemet most papírra is vetem. Elöljáróban még annyit, aki nem szereti a francia filmeket, az nyugodtan lapozzon tovább, a többieknek sok popcornt és jó szórakozást!

***Karamell* (2007)**

Rendezó: Nadine Labaki

A recept egyszerű, végy egy bejrúti szépségzalont és öt nőt problémákkal teli élettel. Layale egy házasságban szerelmes – mert előfordul, hogy egy nő képes szeretni –, Nisrine ártatlansága még házassága előtt odalett, csak az illető férfi nem éppen a vőlegénye, Rima leszbikus vágyakat táplál a szalon egyik kuncsaftja iránt, Jamale az öregedéssel

vív élet-halál harcot, a szomszéd Rose néniért pedig kissé későn jött el a daliás, szőke herceg, igaz, nem fehér lovon, hanem zoknivillantós nadrágban. Az így kapott katyvaszt fűszerezd még egy akadékoskodó bajszos rendőrrel, egy prúd, nem éppen ép elméjű idős hölgygel, néhány ördögien rossz gyerekekkel és egy lakodalmas bagázzzsal, és el is készült a mennyei karamell, ami nem kizárólag éhség ellen használható.

És most merre? (2011)

Rendező: Nadine Labaki

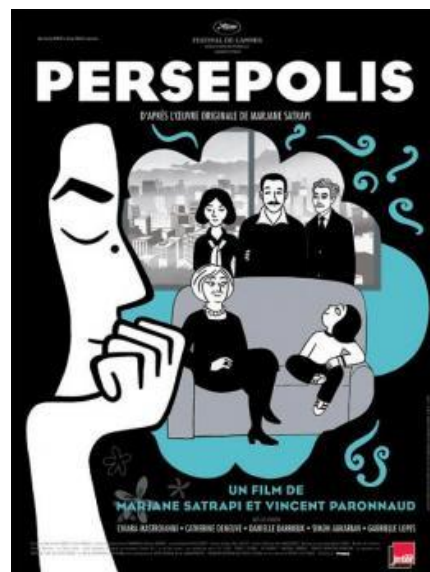
Nadine Labaki filmje az idei Frankofón Fesztiválon debütált hazánkban. Természetesen, mint ahogy a négy évvel ezelőtti alkotásában, itt is a nőket állítja az események középpontjába. A helyszín egy világvégi kis falucska, ahol a keresztények és muzulmánok békében és

harmóniában élnek egymás mellett a körülöttük dúló háborúk ellenére is. Azonban – ahogy általában a való életben is lenni szokott – hirtelen beüt a krach, és a falucska női tagjai mindent megtesznek – de tényleg mindent, még örömlányokat is felbérelnek –, csakhogy uraik figyelmét eltereljék a fegyverekről, mondván, folyt már elég vér a vallás miatt. Remekbeszabott film a gyengébbik nem furfangjáról, áldozatosságáról és szeretetéről. Az egyik pillanatban a nevetéstől csordul ki a könnyed, míg a következőben elszorul a szíve a keserűségtől.

Persepolis (2007)

Rendező: Marjane Satrapi, Vincent Paronnaud

Vajon min megy keresztül egy kislány mindaddig, míg fel nem nő? És ha ezt a folyamatot még tetézi egy háború? Az iráni forradalom kitörése

után Marjane-t szülei Európába küldik tanulni, hogy megóvják a Teheránban uralkodó minden értelemben szűkös élettől. Ám visszatérte után ismét kendőt kell öltenie és visszailleszkednie a szabályok „szabad” országába. A fekete-fehér rajzfilmben keveredik a képzelet és a megélt események emléke, amit egy nem mindennapi kislány, majd fiatal lány szemszögéből ismerhetünk meg.

Képzelt szerelmek (2010)

Rendező: Xavier Dolan

Melegek, biszexuálisok, szerelmi háromszögek, „kalandocskák” és bonyodalmak nélkül a francia kultúra nem létezhet. Mondhatnánk tipikusan franciás elvont film tudatmódosító szerekekkel és olyan jelenetekkel, melyek bizonyosan kiverik néhányaknál a biztosítékot. Adott két barát, Francis, aki „kicsit” buzis – csak hogy „klasszikust” idézzek – és

Marie, aki láncdohányos. Egy este folyamán összehozza őket a sors az angyalarcú Nicolas-val, az események pedig nem várt fordulatot vesznek. A két barát versengeni kezd Nicolas kegyeiért, hogy a végén az A és B lehetőség közül a C valósuljon meg. Egy film kellemes zenével, nem előítéleteseknek, amiből kiderül az is, hogy a strigula a falon nem mindig jelent jót.

Párizs (2008)

Rendező: Cédric Klapisch

Egy film arról a bizonyos „bármelyik napod lehet az utolsó” érzésről. Pierre is ezt éli meg egy kétséges kimenetelű szívműtetre várva. Paradox módon, amikor szíve már haldoklik, akkor kezd el csak igazán élni és szeretni. Párizs utcái, kávézói megtelnek élettel, kalandokkal, nevetéssel és persze szerelemmel. Pierre szerencsétlen sorsa rádöbbeníti a körülötte élőket az „egyszer élsz” jelentőségére. És Te mit tennél, ha már csak kevés lenne hátra?

Bordélyház (2011)

Rendező: Bertrand Bonello

Zárásként íme egy „tizennyolcas karikás” film, hátha az erősebbik nem képviselői is kedvet kapnak egy kis franciá-

záshoz. Előszóként csupán annyit: naturalista dráma, amely felvonultatja a Káma Szútrában fellelhető összes pózt és az összes képtelen, beteges szexuális fantáziát. Azonban, ha kicsit tovább látunk a f...unk – akarom mondani orrunk – hegyénél, akkor betekintést nyerhetünk a prostitúció nem túlságosan rózsás, pezsgőben és parfüm felhőben úszó világába a XX. század eleji Párizsban, ahol semmi sem az, aminek látszik. Minden lány története tragikus, Baudelaire szavaival élve a „romlás virágai”, de mindezek ellenére az utolsó képkockák után felmerül a kérdés, hogy akkor ez film vajon a bordélyház ellen szól, vagy épp fordítva: a „maison close” dicsőhimnusza?

Leber Dina

Hapax – kiáltvány és felhívás

Kis szünet után megújul a Hapax – pontosabban csak visszatér eredeti célkitűzéseire. Ahogy azt a Rongyban tartott estünkön vázoltuk többen is, elsődleges célunk a fiatal egyetemisták mű- és szakfordításainak, tanulmányainak megjelentetése és a fiatal képzőművészek reprezentációja.

Ebben a kiáltványban szeretnénk felhívni a figyelmet arra, hogy milyen lehetőségek állnak elbénk, amennyiben hajlandóak vagyunk áldozni arra, hogy egymás tudását és munkáját értékelő közösséget hozzunk létre és ennek egy olyan fórumot, amely megjelenést, közönséget és visszacsatolást biztosít. Ennek több fokozata lesz.

1. Műhelymunka. Sok folyóirat tartalma alapszik műhelyszemináriumokon, az ott létrehozott munkákat publikálják a későbbiekben. Havonta egyszer jó volna összeülni különböző tudományok, művészeti ágak, megközelítések szempontjából: fordítói szemináriumok, kreatív írással foglalkozó alkalmak, ahol egymás szövegeit véleményeznénk, akár hallgatói szinten, akár tanárok bevonásával; összejöhetnénk olyan célból, hogy mini konferencia keretében általános műfaji, formai követelményekről tájékozódjunk; a rajzosok kiteríthetnék munkáikat – ez mind-mind lehetőséget kínál a közösség-

építésre, mások munkájának megismerésére, illetve az önreprezentációra: röviden, hogy ne az asztalióknak dolgozzunk.

2. A mű- és szakfordításnak, a képzőművészetnek és a tanulmányoknak kicsit elkülönülve a többitől (hiszen ezek számára kevesebb a megjelenési lehetőség) vagy egy külön online felületet szánok, vagy – legyen úgy – idővel akár printben is gondolkodhatnánk: évente egy, két, maximum három alkalommal, igényes külsővel.

3. Ez az új felület lesz a szerkesztői blog nevezetű (a régi tartalmakat elérhetitek a másikon, az nem fog változni). Ide kerülnek a szépirodalom és a kapcsolódó tartalmak, tehát interjúk, lapszemlék, kritikák, később talán a zene is. Ezeket is elsősorban az idegen nyelvű tematikába várjuk.

A lap fontos célja, hogy működő munkaközössége(ke)t hozzon létre, akik felvállalják munkáikat, eredményeiket és kritikára szomszárnak. Ennek fényében várjuk az építő kommenteket is, illetve a szövegeket, vizuális tartalmakat. Aki reklámozni szeretne valamilyen rendezvényt, azt is szívesen közzétesszük.

A szerkesztőség jelenlegi tagjai ábécérendben:

Kiállítás:

Gyenge András

gyeand@gmail.com

Történelem:

Kovács Attila

burtasz@gmail.com

Grafika:

Kovács Csilla

szty.circusmonkey@gmail.com

Festészet:

Nyíri Péter

punkteto@gmail.com

Fordítás, magyar:

Sörös Erzsébet Borbála

sorosboris@gmail.com

Grafika:

Sörös Franciska Zsófia

zsofia.soros@gmail.com

Az egyéni elérhetőségek mellett a szövegeket a

hapaxlegoszeged@gmail.com címre várjuk.

Weblap címünk:

<http://sargakonyv.wordpress.com/>

Mindenkit csak ösztönözni tudok! Úgy hiszem, mindenkit érint, hogy már huszonevesen, egyetemistaként a saját szakmájával foglalkozzon, erre kínálunk lehetőséget.

A Hapax szerkesztősége

Alapítva MMXII anno Domini.

Alternatív Teremtéselmélet ATE, avagy mi az az ATEizmus? part 2.

... Így tehát az angyalka és az ördög kézen fogva elmentek a közeli barkácsboltba Csináld magad! Érzések készletet venni. Beszerezvén e remekket, nekiültek és kitalálták a boldogságot, a szomorúságot, az örömet, a lehangoltságot, a kíváncsiságot, a kapzsiságot, a büszkeséget, a szégyent, a szeretetet, a gyávaságot, a bátorságot, a hiúságot, a leleményességet, az eszelősséget, az együttérzést és a hányingert. A kezdéstől számítva 23 perc alatt végeztek az összes érzéssel. Most már nyugodtan elmehettek kávézni orosz barátaikkal...

Qqriq nem igazán szerette a csendet. Viszont a meséket és illuminált állapotban kreálódott történeteket egyenesen imádta. Úgy döntött, megajándékozza a Földön élőket az írás-olvasás tudományával. Hátha hall néhány új sztorit, amivel villoghat majd a Ki a Wanda? önismereti klubban. Feltéve, hogy visszabújhat Univerzum (p)-A-plan-ba. S hogy mindenki értse a másikat, centralizálta a nyelvek használatát. Egyetlenegy nyelvet használhatnak. A klingont. Ezt ki is hirdette egy hűanyám hatalmas torony tetején állva, de ez a rendelkezése nem nyerte el a nép tetszését. Lázadás és egy nagyobbacska zűrzavar kerekedett ki belőle. Főnök Úr (később már

„csak” Úr) lenyugtatta őket, viszont ez túl sokba került. Az emberek a gondolkodás képességét követelték. Meg is adatott hát nekik.

Ezen esemény után hangzott el először a mai napig legtöbbet használt kérdés: (Nem, nem a what the f*ck?) „Miért vagyunk a világon?” Nem valószínű, hogy hallani szeretnék volna az igazi választ az Életre, a Világmindenségre meg Mindenre. (Mi tudjuk, hogy Π vagy 6×10^{23} vagy inkább 42.)

Teljes katasztrófák sorozatát idézte így elő. Az ember és a gondolkodás nem jó párosítás. Nem csoda, ha jobbak voltunk ösztönlényekként. Az elmélkedés teljesen összezavart mindenkit. Ráadásul, akik nem voltak ott, amikor az észet osztották, az elkövetkezendő időkben alsóbbrendűnek látszódnak. A különböző osztályharcok miatt megszületett a háború kifejezés. Az emberek úgy gondolták, hogy a feszültségeket és konfliktusokat így meg lehet oldani. De ez legalább annyira értelmetlen elgondolás, mint az, hogy a mennydörgés igazából hordógörgetés hangja. Mindenki tudja, hogy valójában alumínium lemezcsapkodás, amelyet Qqriq csinál gyengébb pillanataiban.

Qqriq megsértődött a harcok miatt. Úgy érezte, kudarcot vallott. Egy időre pihentette ezt az egész terem-

tősdit. Helyette művészkedett picit az égbolt vásznán. Rendezgette a csillagokat. Sokféle alakzatot készített. Ezek lettek a csillagképek. Unalom hozta tehát létre a csillagjegyeket is. Az asztrológiát meg az EZO TV.

Ezalatt az emberkék elváltak magukban, közös tornákat szerveztek Pia városában. Ilyenkor félre tettek minden ellenségeskedést, nyugalom uralkodott mindenhol. A rendezvény szlogenje az All in Pia volt. Innen eredeztethető az olimpia kifejezés.

Semmi sem tarthat örökké.

Előfordulnak kellemetlen szituációk az életben. Qqriq-val is voltak ilyenek. Pár száz évig nem figyelt, erre az emberek kitaláltak mindenféle vallásokat és teremőket. Őt kezdték elfelejteni. S azért, hogy az új hóborokról elterelje népe figyelmét, ledobta a Földre a Tudományok és örült ötletek packot, korlátozott darabszámban.

Ez a húzás sem nagyon jött be. Találékony lény lévén az ember felhasznál-

nálta a tudományokat pusztító fegyverek készítésére. Így került sor többek között a Sáskajárás ágyú, a Mindenhol csak békákat látni parittyá, a Menten megfulladsz özönvíz-fegyver, az Összeesküvés elmélet rugókatapult és a Való világot a magyarnak! automata-csúzli szabaddalmi számának kiadására. Ezeket még követték más mechanikus, elektromos, elektronikus, hidraulikus, biológiai és pszichológiai fegyverarzenál képződmények is.

Főnök Úr megpróbálta törvényekkel szabályozni a fegyverviselést. Sajnos törvénykönyveiből csak töredékek maradtak fenn, és azok is értelmetlenek a mai szem számára. Az alcímből csak ez vehető ki: Gém Mniidg Nogayn Kelelvedk Ikondám Aórd... Feltételezések szerint annyit

jelenthet: Ha jót akarsz, rettentő sokáig betartatik... Mások azt gondolják, ez nem a törvénykönyvből származik, hanem a szakácskönyvből. Így az alcím fordítása a következő: Szilvás buktát, mert azt szerettem... A feltörekvő fiatal nemzedék azon a véleményen van, hogy ez csak egy rejtély. Ha így van, akkor a megoldás még várat magára.

Lehet, nem minden sikerült egészen úgy, ahogy Qqriq tervezte. Sok viszontagságban volt része az embernek a történelem folyamán úszva, de mindig ott volt a mentőöv, amelyet szintén Qqriq-nak köszönhetünk. A művészet. Békeidőben pihentet, kikapcsol, a zivataros évszázadok alatt nyugtat, reményt ad, segít tartósítani valamicskét abból a világból, amelyet készülünk elpusztítani. És

mellesleg némelyik mű tényleg q**a szép.

Teremtőnk látva a szegénységet, éhezést, bűnözést, szenvedést és a kereskedelmi tévék agyszennyező mocskát, döntésre jutott. Mivel segíteni nem tudott, inkább itt hagyott minket egyedül. A természet majd kijavítja a hibákat. Az imákat törli üzenetrögzítőjéről és a sípszó után csak a pontos időt mondják be. Qqriq azért hozta létre mindezt, hogy az unalom ne végezzen vele. Nekünk sem szabad tétlenkedni, ki kell használni a kapott időt, mielőtt még vissza talál tért, újra elrontani mindent, egy el sem hinnéd, mekkora meteorral.

Most azonban a lábát lógatja egy holdon horgászva egy Pandora nevű bolygó közelében, készen arra, hogy kifogjon egy jó ötletet. Álom munka az övé.

Így történt hát, hogy Datsli F. Sithapp Ens IceG-DollaH Verdad Desnuda-Qqriq saját szórakoztatása és abszurd véletlenek sorozata miatt körülbelül 423 év alatt a semmiből létrehozta világunkat.

(De most miért? Más elméletekben is vannak furcsaságok. Néha durvábbak, mint gondolnád. Szóval ez is simán megtörténhetett. Van rá bizonyítékod, hogy nem?)

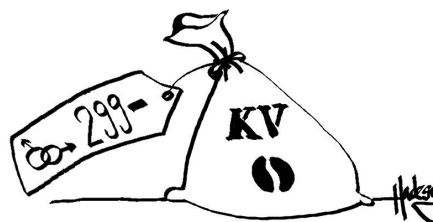
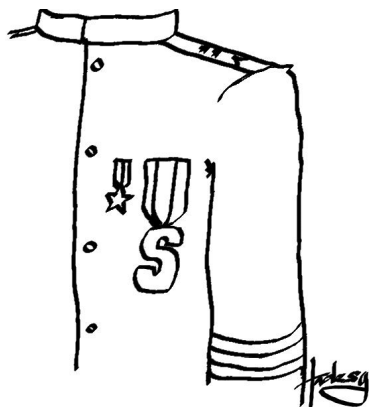
Harkai György

Kedves Olvasók!

Ismételten néhány képrejtvénnyel szeretnénk szórakoztatni Titeket! Leljétek benne örömtöket! ☺

A megfejtéseket a hátsó borítón találjátok. Az előző szám megoldásai pedig a következők:

1. papír 2. egyensúly 3. tanker 4. hajó 5. könnyű

Hakay János

A TOTÓ megoldásai:

1. 2 2. 1 3. 2 4. X 5. 1 6. X 7. 2 8. X 9. 1 10. 2 11. X 12. 1 13. X +1. 2

A képrejtvények megoldásai:

1. érdemes 2. fáraó 3. fűrész 4. homokvár 5. lótusz

Móra Nyúz — a Móra Ferenc Kollégium lapja. Megjelenik 120 példányban, ingyenes terjesztéssel.

Főszerkesztő: Salamon Teodóra

Tördelőszerkesztő: Salamon Teodóra

Olvasószerkesztő: Valkai Zsuzsa

Korrektúra: Salamon Teodóra

Szerzők: Boros Adrienn, Bruszel Bella, Csík Réka, Csizmadi Csilla, Farkas Levente, Gódor Nikolett, Harkai György, Hegedüs István, Heltai Sára, Hornyik Anna, Horváth Zsolt, Kovács Attila, Léber Edina, Lengyel Nóra, Mikes Noémi, Nyerges Ábel, Orsós Klára, Szabados Gabriella, Tóth Edit, Vidovenyecz Éva

Borítóterv: Hadzsy János, Kiss Máté

Képek, illusztrációk: Cseresznyés Anita, Csizmadi Csilla, Fodor István, Hadzsy János, Hornyik Anna, Léber Edina, Leviczky Tünde, Lutz Gábor, Nagy Zsuzsanna, Pikó Judit, Szeverényi Krisztina, Verbói Barbara

A további képek forrása az Internet.